無図海本学園

Muzukaihon Gakuen Community

แบบฟอร์มนักเรียนโยไค
(เปิดเลย์เอาท์งานพิมพ์)

氏名 (タイ語) สกุล-ชื่อ	(くりかわ きりひめ) **刳り川 霧姫**
氏名 (タイ語) สกุล-ชื่อภาษาไทย	คุริคาวะ คิริฮิเมะ
氏名 (ローマ字) สกุล-ชื่อโรมาจิ	Kurikawa Kirihime
年齢 อายุ	866 ปี
性別 เพศ	หญิง
種族 เผ่าพันธุ์	ชาจิโฮโกะ (โยไคบริสุทธิ์)

เพียงพร่ำย่ำเยื้องภาพพิรุณ
ถักทอความทรงจำดั่งม่านหมอกอันเลือนราง

生年月日 วันเกิด	1160 年 06 月 14 日		
身長/重量 ส่วนสูง/น้ำหนัก	169 cm / 58 kg		
血液型 กรุ๊ปเลือด	AB	**国籍/民族性** สัญชาติ/เชื้อชาติ	ญี่ปุ่น/ญี่ปุ่น
先天性疾患 โรคประจำตัว	-		
アレルギー อาการแพ้	-		
事故歴 ประวัติอุบัติเหตุ	ถูกแทงทะลุบริเวณหัวไหล่ขวา		
現住所 ที่อยู่ปัจจุบัน	หอพักหญิงโรงเรียนมุซุไคฮง		

教育情報 ข้อมูลทางการศึกษา

学生番号 เลขประจำตัวนักเรียน	633018
年生 ระดับชั้นปี	ปีสาม
部活動 ชมรม	รอประกาศ
ルームメイト รูมเมท	เบนิบาคุ ฮินางิคุ อาซะยุเมะ มานามิ

ใส่บัตรนักเรียน/บุคลากร
รูปติดบัตร บังคับหน้าตรงเท่านั้น

個人情報 ข้อมูลส่วนตัว

性格
บุคลิก/นิสัย

- **บุคลิกภายนอก –**
  - ใบหน้าราบเรียบ ชินชา ดูราวกับน้ำค้างแข็งที่แห้งกรังอยู่บนกลีบใบ
  - สง่างามด้วยชดช้อยดั่งผู้ลาภมากดี บางคราวเอื่อยเฉื่อยไม่รีบเร่ง
  - คนนอกมองดูเหมือนนางไม่ใส่ใจผู้ใด ทว่าสวนทางกับอุปนิสัยแท้จริง
  - เสือยิ้มยาก – มีรอยยิ้มที่งดงามมาก ราวกับแสงระเรื่อกระทบเกลียวคลื่น
  - นิ้วมือเรียวยาวทว่าสองมือหยาบกร้านด้วยร่องรอยการใช้ชีวิต

- **ลักษณะนิสัย – ดั่งน้ำค้างที่มาพร้อมสายหมอก**
  - เป็นคนละเอียดอ่อน ประณีต
  - ช่างสังเกต พิถีพิถัน ใส่ใจในรายละเอียด
  - เนี้ยบ รักความเป็นระเบียบ
  - พูดจาสุภาพ ไพเราะฉะฉาน
  - มีความรับผิดชอบสูง หากตกลงปลงใจจะทำสิ่งใดแล้วจะตั้งมั่นอย่างเต็มที่

- **คุณยายใจดี** – มีไมตรีจิต หากร้องขอสิ่งใดแล้วนางทำได้ก็จะทำให้คุณ
  - โดยเฉพาะกับบุคคลที่อายุน้อยกว่า นางมีความเอ็นดูรักใคร่ผู้คนทั้งมนุษย์และโยไคที่อ่อนเยาว์กว่าตนเสมอ
  - ชอบให้ของขวัญและของฝากกับบุคคลที่นางนึกถึง
  - มีบรรยากาศและการวางตัวคล้ายคลึงกับ**คุณยาย**

- **หมอกมัวไร้เงาจันทร์**
  - ถึงจะดูใจดีและใส่ใจ ทว่ากลับเป็นความใส่ใจในระดับปานกลาง หากสนิทชิดเชื้อแท้จริงแล้วนางให้ใจคนยาก เพราะเกรงกลัวการถูกหักหลัง เปรียบดังหมอกหนาที่ไม่อาจข้ามผ่าน หากหลงเข้ามาก็มิอาจหาทางออกเจอ
  -

- **หนามพิษซุกซ่อนคอยทิ่มแทง**
  - ไม่ชอบให้ผู้อื่นก้าวก่ายเรื่องส่วนตัว เว้นระยะห่างกับคนที่ตัวเองไม่สนิทใจ
  - โกรธยากหายยาก หากสร้างความขุ่นเคืองให้นาง นางจะจดจำไม่ลืม
  - หากทำให้โกรธ ไม่พอใจ เป็นบุคคลที่เหน็บแนมได้เจ็บแสบด้วยคำสุภาพ
  - พยายามทำตัวให้เข้มแข็งทั้งกายและใจ กระนั้นความจริงตัวตนนี้กลับเว้าแหว่งและมีช่องโหว่ที่ไม่รู้ว่าต้องหาสิ่งใดมาเติม
  - หลังจากถูกหักหลังจึงเกิดกำแพงและไว้ใจคนยากขึ้น

- **ดอกไม้ขาวที่ปลดปลง**
  - หลังจากที่ใช้ชีวิตมาอย่างยาวนานก็ปลงกับทุกสิ่ง
  - รับมือกับความเปลี่ยนแปลงได้ดี ยืดหยุ่น ปล่อยให้สายลมนำพา
  - ด้านการเงิน : มัธยัสถ์และอดออมจนติดเป็นนิสัย
  - ไม่กล้าสร้างความผูกพันในระยะยาวกับใคร เพราะรู้ว่าไม่มีสิ่งใดยืดยาวและเป็นของเราอย่างแท้จริง

- **(🔒) น้องเล็กในอ้อมอกพี่**
  - เมื่อเจอกับคนสนิทที่อายุมากกว่า / คนสำคัญในอดีตมักเผลอหลุดนิสัยเด็กสาวคนเล็กของครอบครัวออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ
  - ขี้อ้อนและเอาแต่ใจในบางครั้ง (🔒)
  - สนิทชิดเชื้อด้วยการสัมผัสอย่างอุ่นใจ
  - ชอบสัมผัสเพราะได้รับรู้ถึงไออุ่นว่าอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่

- *<u>อื่นๆ เพิ่มเติมจากการโรล และการปลดล็อคสตอรี่</u>*

趣味
งานอดิเรก

- **การเย็บปักถักร้อย**
  - ร้อยเข็มด้ายลงทีละเส้น หนึ่งรอยปักเปรียบเหมือนการสมานแผลหวังให้ทุกความรู้สึกเจือจาง ทว่าคงไม่อาจเพราะงั้นชายผ้าจึงยาวขึ้น ยาวขึ้น ลายผ้าถูกปักประทับลงไป อีกครั้งและอีกครั้ง ฝีเย็บแทรกรอยต่อผ่านช่วงเวลาที่เปลี่ยนผัน
- **เหม่อมองคลื่นทะเล**
  - ทอดมองเกลียวคลื่นที่ขยับไหวตามการพัดพาของสายลม แสงระยับอันเป็นรอยต่อระหว่างฟ้าครามและผืนทะเลกว้างไกล นางมักจมจ่อมตรงนั้น ความเย็นเคลือบเจือไออุ่น คล้ายดวงใจได้ใกล้ชิดถึงผู้ที่จากเราไปไกลแสนไกล

好きなもの
สิ่งที่ชอบ

- สายลม เกลียวคลื่น
- ทะเล | เปลือกหอย
- รุ่งสาง | ความเงียบ
- เครื่องประดับ
- งานฝีมือ
- ฤดูใบไม้ร่วง
- ไทยากิ | ดังโงะ
- อาหารทะเล | เนื้อ
- สัมผัสเย็นบนฝ่ามือและปลายเท้า
- พลุไฟงานเทศกาล
- เสียงขลุ่ย
- อื่น ๆ ปลดล็อคได้จากการโรล

嫌いなもの
สิ่งที่ไม่ชอบ

- ผู้ที่รุกล้ำเข้ามาอย่างผลีผลาม
- เด็กที่พูดไม่รู้ความ
- เลือดเปื้อนฝ่ามือ
- สงคราม
- คำโกหก
- ฤดูใบไม้ร่วง

恐れているもの
สิ่งที่กลัว

- เปลวเพลิงที่ไม่อาจคาดเดา
- การถูกบีบหรือสัมผัสรอบลำคอ
- การถูกหักหลัง

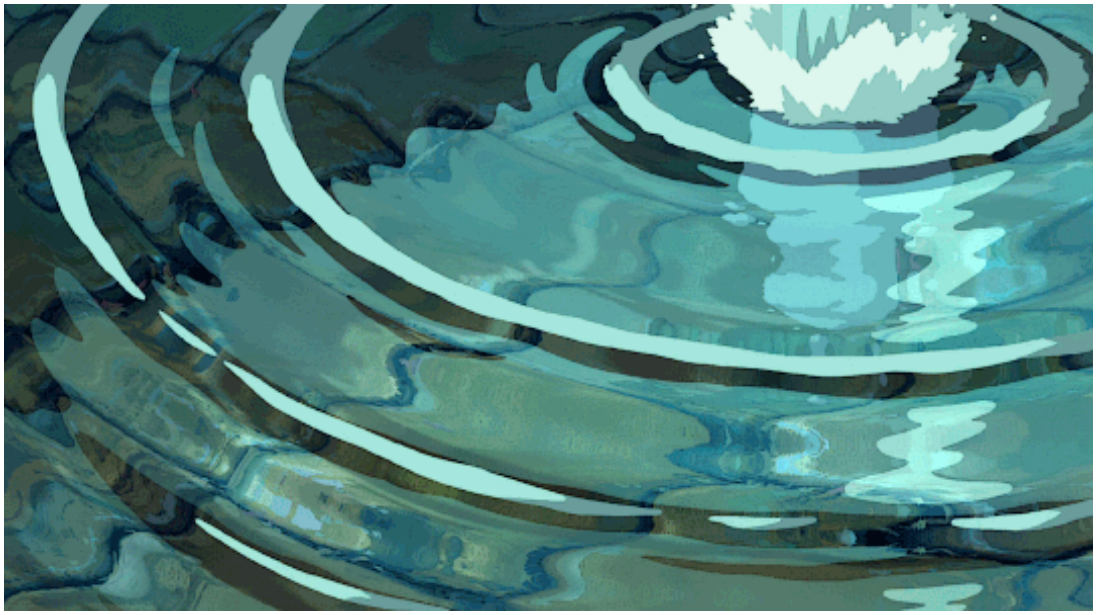
特殊能力 ความสามารถพิเศษ

- **การเย็บปักถักร้อย**
  - ทอผ้า / ย้อมผ้า – รู้จักการทำเส้นใยจากธรรมชาติ
  - ตัดชุดเสื้อผ้า / ตัดกิโมโน – วาดลายด้วยพู่กัน ปักผ้า
  - กะสัดส่วนด้วยตาเปล่าได้
  - มีสมาธิดี มือเบาและนิ่งมาก โฟกัสอะไรได้นาน
- **กิจกรรม**
  - เล่นซามิเซ็ง
  - เต้นรำนิฮงบุโยว
  - การชงชา
- **มีความสามารถในการจดจำที่ดีมาก**
  - จดจำหน้าตาผู้คนและข้อมูลได้ดี
  - จดจำการกระทำและท่าทางได้ไว
- **ชำนาญการทำอาหาร** และการเอาชีวิตรอดโดยปรับตัวกับสภาพแวดล้อม
- **ควบคุมเสียงฝีเท้า** ลดทอนตัวตนให้เจือจาง

妖術能力 ความสามารถด้านพลัง/อาคม

- **พลังที่ติดตัวมาแต่กำเนิด : ร่างโยไค — ชาจิโฮโกะ**
  - **มีหูเป็นพยัคฆ์ขาว มีหางเป็นปลา สามารถแหวกว่ายหายใจใต้น้ำเฉกเช่นปลาได้**
  - **การควบคุมสายน้ำ :** สามารถควบคุมคลื่นน้ำได้ กักเก็บเอาไว้ในกาย เรียกใช้ได้เสมอ หรือควบคุมผ่านน้ำที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมก็ได้เช่นกัน
    - **พื้นที่สูงสุดในการควบคุม : 140 เมตร**
  - **เรียกฝนฟ้าพายุได้ :** ทว่าไม่สามารถควบคุมได้ดังใจนึก จึงเปลี่ยนแปลงตามอารมณ์
    - **พื้นที่สูงสุดในการควบคุม : 140 เมตร**
  - **เข็มพิษ :** พิษชนิดรุนแรงถูกกักเก็บไว้ ปรากฏในลักษณะของปลายเส้นผมที่ชี้แหลมและเขี้ยวเล็บ ควบคุมให้ปล่อยพิษหรือเป็นปกติได้

- **อาคมที่เรียนรู้เพิ่มเติม :**
  - **อาคมแปลงกาย :**
    - ครึ่งมนุษย์ครึ่งโยไค (หลัก) : ปรากฏหูเสือขาวและหางปลา หางปลาถูกลดทอนให้มีลักษณะพริ้วไหวบางเบา คล้ายผ้าชีฟองเลื่อมสีระยับยามต้องแสง
    - ครึ่งมนุษย์ครึ่งโยไค (2) : ลักษณะคล้ายนางเงือก หูเสือและมีท่อนล่างเป็นหางปลา กระดูกสันหลังปรากฏหนามแหลม มักใช้สำหรับแหวกว่ายในทะเล
    - ร่างมนุษย์ : มีลักษณะเหมือนมนุษย์ปกติ สามารถเปลี่ยนสีผมเป็นสีดำได้
    - ร่างชาจิโฮโกะจิ๋ว : ปลาน้อยขนาดพกพาแหวกว่ายกลางอากาศและผืนทะเล
  - **จุมพิตฟองอากาศ :**
    - อาคมที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ที่ถูกร่ายใส่สามารถหายใจใต้น้ำได้ มีระยะเวลา 3-4 นาที สำหรับการดำน้ำหนึ่งรอบ (ใช้ร่ายใส่ผู้อื่น)
    - วิธีการร่าย : จรดจุมพิตลงบนเนื้อผิวของผู้ถูกร่ายเพื่อร่ายอาคม (ความสะดวกใจใจการร่าย — ปลายนิ้ว หลังมือ หน้าผาก)
  - **ลำนำแห่งผืนน้ำ :**
    - อาคมที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ที่ถูกร่ายสามารถยืน เดิน และทรงตัวบนผิวน้ำได้ราวกับผืนดิน มีระยะเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง ต่อหนึ่งการร่าย

背景 ภูมิหลัง

Tw : มีการบรรยายเกี่ยวกับศพ , ความตาย , การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน
การพยายามฆ่า , การสังหารหมู่ , สงคราม , เปลวเพลิง , การอาเจียน , ความหิวโหย

<u>เนื้อหาด้านล่างจะเป็นข้อมูลประวัติฉบับเต็มแบบลงรายละเอียด</u>

สามารถอ่านสรุปไทม์ไลน์สตอรี่ ได้ที่ : <u>สรุปไทม์ไลน์สตอรี่ (แท็บย่อย)</u>

– การถือกำเนิดของฝาแฝด

หนึ่งคีตาเล่าขาน สืบสานสายใยแห่งเกลียวคลื่น

ณ โมงยามที่ริ้วน้ำทอประกายให้แสงจันทร์ส่องเฉกเช่นคืนจันทร์เพ็ญ

คู่วิญญาณได้ถือกำเนิดขึ้น จากครรภ์มารดา – หนึ่งสายลม และ หนึ่งสายหมอก

•

ฝาแฝดชาจิโฮโกะได้ถือกำเนิดขึ้นในเช้าตรู่ของฤดูหนาวแถบคานางาวะ เป็นเพียงลูกปลาน้อยในอ้อมกอดของมารดา เมื่อพวกเขาหัวเราะผ่านฟองฟอดที่ลอยล่อง เกลียวคลื่นจึงคอยโอบกอด ดังรอยต่อของเปลือกหอยนวลและเม็ดทรายเนียนละเอียด นางจึงฝากฝังแก่ผืนทะเลให้คอยเลี้ยงดู ก่อนจรจากเด็กน้อยไปไกลแสนไกล ทอดทิ้งให้กลายเป็นเปลือกเปล่าอันอ้างว้างร้างผู้ใดยลยิน ด้วยร่างกายที่อ่อนแอ ประดับไว้ด้วยบาดแผลฉกรรจ์จากการหลบหนี จากเหล่ามนุษย์ จากเหล่าโยไค หญิงท้องแก่ตัวคนเดียว สามีเผ่าพันธุ์เดียวกันที่เคยเคียงคู่ได้สิ้นลมด้วยสัญชาตญาณแห่งการปกป้อง จึงเร่งรีบ ด้วยสองเท้า เอาตัวรอด สุดท้ายการคลอดก็ทรมานเกินกว่าที่นางจะทนไหว ลมหายใจริบหรี่ได้โรยราไปพร้อมกับฟองคลื่นที่สาดซัดสู่ชายฝั่งไม่หลงเหลือสิ่งใดให้เหล่าเด็กน้อย มีเพียงร่างกายที่เน่าเปื่อย ผืนทะเลจึงนำพานางไปผ่านการกัดเซาะ ให้จางหาย คงมิอาจจำความได้ ถึงร่องรอยความอบอุ่น ทว่าสองมือคู่น้อยต่างคอยกอบกุมกันและกันไม่คิดไกลห่าง

•

ท้องฟ้าในวันที่เราได้ถือกำเนิด ช่างกว้างใหญ่และแจ่มใส

ในวันนั้น ข้าได้ยินเสียงกระซิบอันแผ่วเบา

ของใครกัน มันบอกให้ข้าก้าวเดินไป

•

“หากมีเจ้า จะมีข้าคอยเคียงข้างเสมอ” เจ้าสายลมกล่าวแก่คนน้องให้อุ่นใจ

ว่าเราจะเคียงข้างกันไปแม้อุปสรรคสาดซัดให้ฟันฝ่า

•

สิ่งที่อาจเรียกได้ว่าครอบครัว

ภาพลวงนับพัน กลางผืนฟ้ากว้างไกล

ไซร้กลีบเมฆขาว ปลายนิ้วเพียงสัมผัส

•

กาลเวลาผ่านพ้น สองฝ่าแฝดระหกเหินไปไร้ทิศทาง อายุหกปีเศษเห็นจะได้ ด้วยอุ้งเท้าและครีบหาง ถือกำเนิดขึ้นด้วยมังสาของพยัคฆ์ครึ่งมัจฉา วัยเด็กของพวกเขาออกล่าหากินตามสัญชาตญาณเอาตัวรอดของผู้น้อยบนโลกอันกว้างใหญ่ ดังปลาใหญ่กินปลาเล็ก และมีสถานซึ่งเรียกว่าบ้านให้กลับไป คือผืนทะเลแห่งนี้ ไม่นานนัก จากหาดทรายต้นกำเนิดกลับตาลปัตรเป็นป่าทึบรกชัน หลงวนไม่อาจหาทางออกจนพบ ชายแปลกหน้าร่างสูงโปร่ง แผลเหวอะหวะประดับตามตัว ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ เด็กทั้งสองคว้ามืออันแห้งกรังเอาไว้และก้าวไปพร้อมกัน ยาคุโมะ หนึ่งกลีบเมฆอันเดียวดาย ผ่านคืนวันที่ได้รับการเลี้ยงดูโดยงูเผือกจนเติบใหญ่ สั่งสอนฟูมฟัก การหาอาหาร การเอาตัวรอด อาคมแปลงกายกล้าแกร่งขึ้นจากการชี้นำ ค่ำคืนอันอบอุ่นเป็นดั่งของขวัญล้ำค่าจากเมฆก้อนใหญ่แผ่ริ้วทั่วผืนฟ้าคอยปกปักสายลมและสายหมอกลูกน้อย

•

พลัดพรากจากกลีบเมฆขาว

หนึ่งเงาเลือนรางจางหายไปยังอีกฟากของสายหมอก

รอยเท้าซึ่งทอดลึก กลืนไปกับความหนาวเหน็บของผืนป่า

•

ไม่อาจรู้ได้แน่ชัดว่าเส้นทางในวันนั้นทอดยาวไปไกลมากถึงเพียงใด รู้เพียงแค่ว่าจากปลายเท้าแนบเคียงผืนดินซึ่งเคยประดับดาด้วยสามเงาทาบทับ ยามนี้กลับเหลือเพียงสองเงาแจ่มชัดยามรุ่งสาง หมอกเบาบางลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือพงไพร สายลมพัดผ่านยอดไม้ พาเสียงใบแห้งกรังปลิวล่องไปตามเส้นทางซึ่งจางหาย ยาคุโมะไม่ได้อยู่ตรงนั้นกับพวกเขาอีกแล้ว

เด็กน้อยทั้งสองจึงย้อนรอยกลับไปตามเส้นทางเดิม ทอดสายปรายตามองหาเศษสิ่งที่อาจ

หลงเหลือของงูเผือกตนนั้น ตามผืนดิน ติดริมน้ำ ตามชายป่าซึ่งหมอกยังคลุ้งค้างไม่จางหาย ไล่ถามไถ่ผู้คนที่พบเจอระหว่างทางเผื่อว่าจะมีใครเคยพบเห็นชายผู้นั้น แต่ก็ไม่พบ มีเพียงเบาะแสเล็กน้อยที่จริงเท็จแยกได้ยาก อาจเป็นหมู่บ้านอีกแห่งที่ห่างไกลออกไปจากเรา ทั้งสองจึงออกเดินไปอีกครั้ง จากหมู่บ้านหนึ่งไปสู่อีกหมู่บ้าน จากถนนที่ทอดผ่านผืนป่าไปจนถึงรอยต่อของผืนดินซึ่งเลอะเลือนอยู่กลางทุ่งร้าง จากลำธารสายหนึ่งไปยังลำน้ำอีกสาย ทุกครั้งที่ได้ยินข่าวลือถึงชายที่อาจดูคล้ายคลึงกับงูเผือกตนนั้น พวกเขาก็ยังมุ่งหน้าไป แม้ปลายทางจะเหลือเพียงความว่างเปล่า

•

ณ ปลายทางแห่งความเงียบงัน ข้าเฝ้ารอให้เหล่าหิมะละลาย

หากมองเห็นแสงไฟสักดวง ก็จงมุ่งหน้าไปยังเนินเขาลูกนั้น

วันเวลาที่หวนคิดถึงได้เลือนหาย ลอยล่องอยู่ไกลแสนไกล

•

กาลเวลาหมุนเวียน ปลายฝนผ่านพ้นต้นหนาวเข้าปกคลุม ก่อนที่ความอบอุ่นของฤดูใหม่จะหวนกลับมาอีกครั้ง เสื้อผ้าที่เคยพอดีตัวเริ่มสั้นขึ้นทีละน้อย ข้าวของที่เคยมีพี่ชายคนโตจัดเตรียมไว้ให้กลับต้องเริ่มหามาด้วยตัวเอง อาหารแต่ละมื้อไม่แน่นอนดังเก่า บางวันกินอิ่ม บางวันหิวโซ ส่วนที่ดีที่สุดของอาหารแต่ละมื้อถูกเจ้าสายลมแบ่งให้แฝดน้องโดยตั้งใจ บางคืนมีหลังคาให้พักพิง บางคืนเกลือกกลิ้งอิงโคนต้นไม้ใหญ่ เบียดกายชิดกันเพื่อสร้างไออุ่นอันน้อยนิด หลบหลีกลมหนาวที่กัดเซาะแกนกระดูก

•

วันพรุ่งนี้จะพาเราไปยังที่ใด คงมิอาจรู้ — ทว่าไม่ว่าจะวันใด สองเงาก็ยังเดินเคียงข้าง

สายลมยังคงพัดพาด้วยชี้นำ สายหมอกยังคงลอยคลุ้งด้วยโอบกอด

•

ในที่สุด ทางลาดชันสายนั้นก็ได้พาพวกเขามาถึงเมืองแห่งหนึ่งในแคว้นฮิตาจิ กว้างใหญ่กว่าทุกสถานที่ได้ผ่านพ้น ผู้คนหลั่งไหลเข้าออกตั้งแต่รุ่งสาง ครีบหางและฝ่าเท้าซึ่งแหวกว่ายกรุยกรายผ่านสายน้ำและผืนป่ามาเนิ่นนานจึงหยุดลง โอบล้อมด้วยเสียงเกวียนครูดไปกับผืนดิน เสียงฝีเท้าปะปนกับเสียงขานของผู้คนที่จับจ่ายท่ามกลางเรือนร้านสองข้างทาง ไร้แห่งใดในเมืองนี้ที่เรารู้จัก ไร้ผู้ใดรอคอยเราอยู่ มิใช่สถานซึ่งจรจากมาหากแต่เป็นสถานซึ่งเราเฝ้าตามหาครอบครัวที่สูญหาย งูเผือกที่เคยชี้นำ ฝ่ามือที่เคยปกปัก กลิ่นอายของกลีบเมฆขาว จึงหลงเหลือเพียงสายลมและสายหมอกอีกครั้ง

อาคมเร้นกายปลอมแปลงแนบเคียงเหล่ามนุษย์ถูกใช้เพื่อปกป้องตัวตนตามที่พี่ใหญ่พร่ำสอน พลันคาถาที่ได้ฝึกฝนจึงเสกสร้างเรือนผมขาวนวลให้กลายเป็นสีของราตรีกาล หูพยัคฆ์และครีบหางที่เคยปรากฏได้ถูกเก็บซ่อนโดยภาพลวงเพื่อการหลบหนี เพื่อเอาตัวรอด เพื่อไม่ให้สองชีวิตต้องดับสูญ ตัวตนของเราไม่เป็นที่ต้องการ มีเพียงความชิงชังต่อโยไคเท่านั้นที่ฝังรากลึกในจิตใจของผู้คน แม้พลังนั้นมิอาจลบตัวตนของเราออกไปได้หมดจด อย่างน้อยมันก็เพียงพอให้สองชีวิตผ่านพ้นสายตาผู้คนไปโดยไร้ซึ่งความตาย

•

รอยต่อระหว่างขาวและดำซึ่งสั่นไหว

ปลายนิ้วเริ่มสัมผัสเส้นแสงอันเจือจาง พลางเงาดำเริ่มหลีกหนี

ท้องฟ้าที่เคยงดงามกลับค่อยไกลห่างจากตัวข้าไป

•

ฝูงปลาในเมืองใหญ่

นับจากวันนั้น เราจึงเริ่มหัดเป็นมนุษย์

เมืองนี้ช่างกว้างใหญ่ ผู้คนมากเสียเกินกว่าจะค้นหาใบหน้านั้นจนพบ การมีชีวิตอยู่ในชุมชนแตกต่างจากป่าเขาที่เคยผ่านพ้นอยู่มากโข เราจึงเริ่มเรียนรู้ คำโกหกแรกนั้นง่ายกว่าที่คิด “เราสองพี่น้องกำพร้าบิดามารดา พลัดพรากจากบ้านเกิด ร่อนเร่มาจนถึงแผ่นดินแห่งนี้” ไร้ส่วนใดผิดแผกไปจากความเป็นจริงที่สอดแทรกอยู่ในมดเท็จ สภาพซอมซ่อน่าสงสารของสองฝาแฝดนั้นคงไปจับใจหญิงชราเจ้าของโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ เข้า นางจึงรับเราไว้ด้วยความสงสาร มิได้ถามให้มากความ เพียงมองเสื้อผ้าที่เปียกชื้น มือซึ่งเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน แล้วบอกว่าหากต้องการอาหารก็จงทำงานเพื่อแลกเอาเสียเถิด โรงเตี๊ยมแห่งนี้จึงกลายเป็นที่พำนักชั่วคราว เราทำงานเพื่อแลกกับอาหารและห้องเล็กด้านหลัง พื้นไม้ผุพัง บานหน้าต่างซึ่งมองเห็นฟ้าครามได้เพียงแค่เศษเสี้ยว ไร้ซึ่งกลิ่นอายของบ้านเกิดในความทรงจำ

เจ้าสายหมอกยังคงมองออกไปนอกหน้าต่างเป็นบางครั้ง ท้องฟ้าเหนือเมืองที่ชุกชุมด้วยผู้คนนั้นไม่เหมือนกับท้องฟ้าที่เคยเห็นระหว่างทาง ไม่มีทะเลให้ทอดมอง ไม่มีผืนป่าให้ซ่อนตัว ไร้ร่องรอยคอยบอกได้ว่ายาคุโมะอยู่แห่งหนใด ถึงกระนั้นนางก็ไม่เคยคิดจะเอ่ยถามถึงเขาอีกแล้ว เพียงปิดหน้าต่างลงและนอนหลับลงเคียงกายแฝดพี่เฉกเช่นทุกคืน ไม่นานนักสองชีวิตก็เริ่มรู้จักราคาของข้าวหนึ่งชาม เริ่มรู้ว่าห้องเล็กหนึ่งห้องต้องทำงานมากเพียงใดจึงจะได้สิทธิ์พักอาศัย สิ่งเหล่านี้ช่างแตกต่างจากการใช้ชีวิตในป่าเขา ชีวิตใหม่ดำเนินไปอย่างเชื่องช้าเสียจนเผลอคิดว่าบางทีพวกเขาอาจอยู่ที่นี่ต่อไปได้ ไม่ต้องออกเดินทาง ไม่ต้องคิดว่าจะต้องดิ้นรนไปที่ใดในวันพรุ่งนี้ เพียงตื่นขึ้นมา ทำงาน กินข้าว แล้วกลับมานอนในห้องเล็ก ๆ ห้องเดิม มันเป็นชีวิตที่เรียบง่าย

นานวันเข้า ชายผู้หนึ่งก็ได้แวะเวียนมายังโรงเตี๊ยมอยู่หลายครั้ง ภายนอกเขาเป็นเพียงคนธรรมดา ทว่าคิริฮิเมะรู้สึกได้ตั้งแต่ครั้งแรกว่าดวงตาคู่นั้นมองมาทางนางบ่อยเกินไป ไคโยเสะเองก็คงรู้สึกไม่ต่างจึงมักขยับเข้ามาใกล้นางโดยไม่รู้ตัว “เจ้าชื่ออะไร” เป็นอีกวันที่เขามาเยือนพร้อมกับคำถามง่าย ๆ ที่ไม่ซ้ำกัน นางจึงตอบไปตามชื่อและประวัติที่สร้างขึ้นในฐานะมนุษย์ ชายผู้นั้นเพียงพยักหน้ารับมิได้ซักถามต่อ จนกระทั่งเย็นวันหนึ่ง เขากลับเอ่ยบางสิ่งขึ้นอย่างเรียบง่าย

“หากพวกเจ้ายังไม่มีที่ไป ข้ามีงานในเรือนของผู้มีฐานะดีพอจะให้ทำ”

“มีที่พัก มีข้าวให้กิน และให้ค่าตอบแทนดีกว่างานรับจ้างที่ทำอยู่ทุกวัน”

เจ้าสายหมอกมิได้ตอบกลับในทันที เพียงมองมืออันหยาบกร้านของตนเองและแฝดพี่ หลายเดือนมานี้เรารับงานทุกอย่างที่พอจะประทังชีวิตเอาไว้ นับแต่แยกจากยาคุโมะ เมืองที่ยืนอยู่ยามนี้กลับไม่ใช่บ้าน ป่าเองก็ไม่ใช่สถานที่ที่เราจะกลับไปได้อีก โลกที่เคยมีผู้ชี้นำก็กว้างใหญ่ขึ้นโดยไร้ปลายทางให้เห็น นางมองไปยังประตูไม้ด้านหน้า เสียงหวีดหวิวของสายลมที่ริ้วลอดมาตามช่องเล็ก นึกถึงวันคืนที่นอนกกกอดตัวเองไว้แทนผ้าห่ม บนผืนดินอันแข็งกระด้าง โรงเตี๊ยมแห่งนี้มิได้หรูหรา หลังคาก็ยังคร่ำครึ พื้นไม้และประตูส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดทุกครั้งที่เดินผ่าน กลับมีพื้นที่พอให้เราได้หลับไหลลงอย่างอบอุ่นเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้เริ่มทำให้นางไม่อยากกลับไปนอนกลางดินอีก

“ข้าไม่อยากเดินไปเรื่อย ๆ อย่างไร้จุดหมายอีกแล้ว” ไคโยเสะไม่เห็นด้วยกับการตามคนแปลกหน้าไป แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธความจริงน่าอดสูที่ผ่านมา จึงยอมหลับตาข้างหนึ่งเพื่อทำตามคำขอของนาง

•

ความลับของเหมันต์อันเงียบงัน

เมื่อรุ่งสางพร่างพราว เราเก็บข้าวของเพียงไม่กี่ชิ้นติดตัวไป ไร้สิ่งใดให้ผูกพัน เคลื่อนกายไปยังเรือนใหญ่ไม่ไกลจากตัวเมืองตามการนำทางของชายผู้นั้น ประตูไม้เก่าแก่เปิดกว้างผ่านครรลองสายตาปรากฏเป็นภาพของเรือนงามหลายหลัง ลานกว้างสำหรับม้าและสัมภาระ เสียงฝึกอาวุธที่คลอแว่วมาบอกให้รู้ว่านี่มิใช่บ้านเรือนของชาวเมืองทั่วไป

เรือนปีกซ้ายริมบึงน้ำอันเงียบสงบถูกมอบให้แก่คิริฮิเมะและไคโยเสะ พร้อมด้วยเสื้อผ้า มื้ออาหาร และงานที่ไม่หนักเกินควรตามที่เขาเคยกล่าวไว้ ทว่าความผิดแผกกลับเริ่มปรากฏขึ้นทีละนิด ราวกับเม็ดทรายที่สายลมพัดปลิวจึงมองเห็นสิ่งที่อยู่ใต้การทับถม — แท้จริงแล้วนางในเรือนมิได้สอนเจ้าสายหมอกเพียงแค่ทักษะงานบ้าน หากแต่เริ่มสอนตั้งแต่การเดิน การนั่ง การรินชา การก้มศีรษะ ไปจนถึงถ้อยคำที่ควรใช้กับผู้คนแต่ละฐานะ ลักษณะของความเป็นมนุษย์ผู้ดีซึ่งโยไคอาภัพเช่นเธอและเขาแทบไม่มีสิทธิ์ได้เรียนรู้ กลายเป็นข่าวคราวที่นางนำมาบอกเล่าแฝดพี่ในทุกค่ำคืน ถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ ถึงสิ่งที่ได้ฝึกฝน ทว่าเจ้าสายลมกลับครุ่นคิดแตกต่าง ด้วยเคร่งเครียด มิประหลาดหรือ การที่ผู้ต้อยต่ำไร้หัวนอนปลายเท้าเช่นเรากลับได้รับการสั่งสอนเยี่ยงผู้ดีเช่นนี้

เหมันต์โรยตัวเรียงรายเป็นฉากกั้น วันวานเปลี่ยนผันราวกับสลักเก่าที่เคลือบเจือด้วยผิวผลึกอันเบาบาง เมื่อนางร่ำเรียนเคี่ยวกรำจนเชี่ยวชาญ ก็ได้ถูกพาตัวไปยังบริเวณเรือนใหญ่ด้านหลังสุดของอาณาเขต ประดับพลทหารคอยเฝ้าระวัง ประหลาดตา คราวนั้นหิมะแรกอันเงียบสงัดได้เยื้องย่าง เราพานพบ เป็นครั้งแรก เส้นไหมสีดำเงางามตัดกับผิวซีดเซียวลากยาวแทบเท้า กายบางใต้ร่มผ้าหนาที่หากลมพัดปลิวคงแตกสลายประดุจผลึกน้ำแข็ง เฉกเช่นหนึ่งผกาสีขาว แสนอ่อนแอ ทว่าจิตกลับมั่นยืนหยัดในดวงตา ทั้งงามสง่าและเงียบเหงา

“ข้า อาซาโนะ ชิรายูริ บุตรีเพียงคนเดียวของตระกูลแห่งนี้” หลังจากนั้นมา ชื่อของชิรายูริก็เริ่มปรากฏอยู่ในบทเรียนต่าง ๆ มากขึ้น – ทั้งเรื่องวัยเด็ก บุคคลในครอบครัว สิ่งที่นางชอบ สิ่งที่ไม่ชอบ นิสัยใจคอ ตลอดจนท่วงถ้อยและท่าทางที่คนใกล้ชิดเท่านั้นจะจดจำได้

•

ในคืนนั้นเอง คิริฮิเมะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ไคโยเสะฟัง

『 กล่าวถึงตระกูลอาซาโนะ เก่าแก่ด้วยรากฐานอันมั่นคง ไม่โดดเด่นการรบกลับสำคัญในความเชื่อมั่นของผู้คน ยาวนานด้วยเส้นสายญาติมิตรมากล้น ขณะที่ตระกูลเอโมริ นักรบเหล็กกล้าซึ่งเพิ่งผงาดงอกเงยงามได้ไม่นาน หากแต่มีกำลังคนและอำนาจทางทหารมากกว่าหลายเท่า ทั้งสองตัดสินใจพึ่งพากันผ่านพันธะระหว่างตระกูล โดยมีข้อตกลงคือสร้างการหมั้นหมายภายในของทายาทขึ้นมา และผลัดเปลี่ยนให้สมาชิกสลับไปพำนักกับทั้งสองฝั่งเพื่อเรียนรู้ประเพณีและกิจการภายใน

ความสมานฉันท์คือการยินดีแลกเปลี่ยนข่าวสารต่อกันเพื่อเชื่อมสัมพันธ์และแบ่งปันอำนาจภาพลักษณ์ โดยทุกฤดูใบไม้ร่วง ท่านชายทาเคอาคิและผู้ติดตามจากตระกูลเอโมริจะเดินทางมาเยือนตระกูลอาซาโนะตามธรรมเนียม และทุกฤดูใบไม้ผลิ ควรเป็นท่านหญิงชิรายูริจากตระกูลอาซาโนะและผู้ติดตามที่ออกเดินทางไปพำนักแลกเปลี่ยน ทว่าชิรายูริซึ่งเจ็บป่วยมาตั้งแต่เล็กไม่อาจเดินทางหรือปรากฏตัวต่อผู้คนได้ดังที่ควรเป็น จนเวลาล่วงเลยมา 4 ปีที่ตระกูลเอโมริเป็นผู้มาเยือนเพียงฝ่ายเดียว ทางตระกูลอาซาโนะจึงต้องแก้ไขปัญหาผ่านการพาใครสักคนมาสวมรอยเป็นไม้ประดับอันงดงามของนางแทนเพื่อดำเนินกิจนี้ให้ราบรื่น มิเช่นนั้นอาจเกิดปัญหาจากความไม่เท่าเทียมทางสัญญา 』

•

หลังจากที่ฟังเรื่องราวจนจบ สิ่งแรกที่เจ้าสายลมถามถึงมิใช่ความสำคัญของแต่ละฝ่าย กลับซักถามถึงหน้าที่ของนางต่อจากนี้หากตกปากรับคำ — เมื่อได้คำตอบจากสายหมอกด้วยประโยคที่ว่า

“ข้าต้องกลายเป็นท่านชิรายูริ” เพียงเท่านั้นความเงียบงันก็กลืนกินเรา ในค่ำคืนที่จันทรามืดดับ น้ำหนักของคำพูดนั้นมากล้นเกินกว่าที่แฝดผู้พี่จะรับไหว สายลมสีขาวที่เคยเอื่อยอ่อนด้วยปกปักยามนี้

กลับเริ่มแกว่งไกว ลำไม้ใหญ่เริ่มเอนเอียง หยาดฝนโปรยลงจากฟากฟ้าด้วยอารมณ์ของเขาที่คุกรุ่น คล้ายจะกลายเป็นพายุฟาดฟัน ไคโยเสะไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่เราจะได้ทุกสิ่งโดยแลกมาด้วยตัวตนของนางที่สูญหาย การสวมชื่อของผู้อื่นหมายถึงการยอมให้นางถูกกลืนหายไปกับชีวิตของมนุษย์

สีขาวอันเถรตรงของสายลม เฉือนคมสายหมอกให้พลิ้วไหว ทว่านางไม่อาจล้มเลิกความตั้งใจ ยิ่งมองย้อนไปยังเส้นทางในวันวาน นางไม่อาจปล่อยวางทุกสิ่งที่ผ่านมาลงได้ โอกาสที่จะได้ทดแทนคุณในสิ่งที่เคยได้รับนั้นมีไม่มาก – โอกาสที่จะได้ปกป้องผู้เป็นพี่ มอบสิ่งที่เราไม่เคยได้มีให้แก่เขา ตั้งแต่เล็กจนโตครั้งนี้จึงเป็นครั้งแรก ร่างเล็กนั้นวิงวอนด้วยแน่นิ่ง คำภาวนาสีขาวสว่างชัดผ่านดวงตาน้ำทะเลที่ตั้งมั่น ก่อนก้มลงกราบคำนับ แนบชิดติดผืนแผ่นดินที่สุดเท่าที่นางจะทำมันได้

นับแต่นั้นมา คิริฮิเมะจึงเริ่มเรียนรู้ชีวิตของชิรายูริอย่างละเอียด ทั้งความทรงจำในวัยเด็ก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ธรรมเนียมของตระกูล ตลอดจนท่วงท่า การแต่งกาย การพูด และการวางตัว ไคโยเสะเองก็ต้องเรียนรู้หน้าที่ผู้คุ้มกันไปพร้อมกัน แม้สายลมเติบใหญ่จะพัดปลิวไปอย่างไม่เต็มใจ ทว่าด้วยความหนักแน่นในคำพูดและการกระทำของสายหมอกที่เขาได้ทอดเห็นเป็นครั้งแรก นับแต่ที่มือคู่นี้คอยกอดกุมนางไว้ ประกายในดวงตานั้นทำให้เขาพึงระลึกได้ว่า น้องสาวตัวน้อยที่เขาคอยฟูมฟักได้โตขึ้นมากแล้ว มากพอจะตัดสินใจในสิ่งที่เป็นของตัวเอง เขาจึงเลือกที่จะเชื่อมั่นในตัวนางเช่นกัน

•

ปรากฏกายในฐานะชิรายูริ

เมื่อเข้าสู่สิบหกปีบริบูรณ์ คิริฮิเมะได้ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนในฐานะ อาซาโนะ ชิรายูริ อย่างเต็มตัว จากแสงสีขาวที่เคยสว่างไสว ค่อยกลับกลายเป็นเงาดำพาดผ่านติดตามหยาดหิมะอันแน่นิ่งเคลื่อนไหวเชื่องช้าด้วยชดช้อยตามการกวัดแกว่งของผู้เป็นนาย ไซร้ใบไม้ร่วงที่รอคอยจึงได้มาเยือนเรา ทาเคอาคิ นามนั้นเด่นชัดในสำนึกคิด เธอท่องจำทุกอย่างมาเป็นอย่างดี พยายามอย่างระมัดระวังละเมียดละไม ให้ไร้ข้อผิดพลาดใดตกทอดไปถึงสายตาของท่านชายแห่งสารทฤดู – เหล่าใบไม้จึงเปลี่ยนสีและร่วงหล่นลงทีละใบ ปีหนึ่งผ่านพ้น อีกปีหนติดตามมา

คิริฮิเมะเริ่มจดจำเขาได้จากน้ำเสียงอันคุ้นเคย จากฝีเท้าอันมั่นคง และจังหวะการหยุดนิ่งยามเรานั่งลงตรงข้ามกัน ระหว่างเรามีเพียงเท่านั้น หลายครั้งที่นางแอบลอบมองใบหน้าเขาผ่านม่านอำพรางกลับมีเพียงสีหม่นอันมัวหมอง การพบกันซึ่งแต่เดิมมีไว้เพื่อสานต่อพันธะของสองตระกูลจึงค่อย ๆ กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำปีอย่างเงียบงัน

•

ผู้ปกป้องยามราตรี

กาลเวลาเคลื่อนคล้อยไปพร้อมกับบางสิ่งเข้าปกคลุม หนึ่งสายหมอกและสายลม ยามฟ้าสว่างไสว คิริฮิเมะยังคงใช้ชีวิตในฐานะชิรายูริ ส่วนไคโยเสะทำหน้าที่คุ้มกันและดูแลความปลอดภัยของเรือน ทว่าเมื่อถึงยามค่ำคืน นานๆ ครั้ง ทั้งสองมักลอบออกจากเรือนชั้นในไปพร้อมกันเพื่อช่วยปกป้องอาณาโดยรอบจากเหล่าโยไคที่อาศัยอยู่ตามป่าและภูเขา มิได้เป็นไปเพราะคำสั่งการจากผู้ใด พวกเขาทำไปเพียงเพราะเป็นความต้องการของตน เพื่อตอบแทน เพื่อปลดเปลาความรู้สึกบางอย่างในอก เมื่อมีสิ่งใดคุกคามบ้านใหม่หลังนี้ พวกเขาจึงไม่อาจนิ่งดูดายได้อีกต่อไป การต่อสู้มักจบลงก่อนรุ่งสาง รอยเท้าและคราบเลือดถูกกลบฝังลงด้วยสายฝน เหลือเพียงความเงียบงันในยามเช้าตรู่

•

กลีบใบที่โรยรา ฝูงปลาที่แหวกว่าย

ผ่านเข้าสู่ปีที่สาม คิริฮิเมะเริ่มคุ้นชินกับการเป็นชิรายูริ มากเสียจนในบางครั้งนางเผลอหยุดคิดว่า มีสิ่งใดในตัวนางบ้างที่เป็นของตนอย่างแท้จริง – ทั้งอุปนิสัย ความชอบ รวมถึงความทรงจำที่ทับ

ซ้อนเหล่านั้น นางจำได้ดีว่าชิรายูริชอบสิ่งใด ไม่ชอบสิ่งใด จดจำเรื่องราวในวัยเด็กที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองได้มากพอจะเล่าออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ แต่ในเวลาเดียวกัน ชีวิตที่นางเคยคิดว่าเป็นเพียงการสวมบทกลับเริ่มมีความทรงจำของตนปะปนจนแยกไม่ออก

ความแน่นแฟ้นระหว่างชิรายูริและคิริฮิเมะแนบชิดขึ้นทุกวัน ผ่านการถักทอด้วยสังเกตและเรียนรู้ไปทีละเส้นอย่างไม่รีบร้อน เมื่ออยู่กับชิรายูริ จริงอยู่ที่สายหมอกไม่จำเป็นต้องเสแสร้งเป็นใคร ต่างคืนตัวตนกลับมาให้กันและกัน ทว่าการจะเป็นใครสักคนได้อย่างแนบเนียนนั้นไม่ง่ายเลย เธอไม่เคยคิดถึงความเปลี่ยนแปลงหลังต้องใช้ชีวิตในคราบเปลือกของใครอื่น การหลอมรวมทำให้สับสน คงเป็นดั่งคำพูดที่ไคโยเสะเคยตักเตือนไว้เมื่อแรกเริ่ม ทว่าคงไม่ทันการ

•

สิ่งที่คืบคลานใต้เงาน้ำ

ฤดูใบไม้ผลิในปีที่สี่มาถึงอย่างเงียบงัน ดอกไม้ผลิบานงดงามเหนือเรือนไม้ ขณะที่อำนาจของตระกูลเอโมริได้แผ่ขยายขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับใบหน้าไม่คุ้นเคยที่ย่างกรายในอาณาเขตเรา ไคโยเสะเริ่มสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงก่อนใคร เขาได้ยินชื่อบุคคลเหล่านั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า พบว่ามีการถามถึงที่ดินและกำลังคนของตระกูลอาซาโนะมากกว่าที่ควรเป็น ทว่ามิได้มีหลักฐานมากพอจะกล่าวหาผู้ใด จึงเก็บความผิดปกติเหล่านั้นไว้และเริ่มจับตามองคนจากตระกูลเอโมริมากขึ้นโดยไม่บอกคิริฮิเมะ

ในช่วงเวลาเดียวกัน ความสัมพันธ์ระหว่างคิริฮิเมะกับทาเคอาคิก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับฤดูกาล จากความคุ้นเคยอันเริ่มต้นด้วยพันธะ กลายเป็นความผูกพันที่ไร้ผู้ใดกำหนดคำเรียกขาน ช่วงเวลาสี่ปีนั้นยังคงเป็นช่วงเวลาที่งดงามที่สุดในชีวิต นางมีไคโยเสะเคียงข้าง มีชิรายูริให้พึ่งพิง มีนามแห่งสารทฤดูให้ยึดโยงรอคอยการกลับมายังเรือนแห่งนี้เสมอ ความสัมพันธ์ของพวกเขาเติบโตขึ้นอย่างเชื่องช้า จนแทบไม่มีใครสังเกตเห็นจุดเปลี่ยน จากความใกล้ชิดกลายเป็นความผูกพัน จากหน้าที่กลายเป็นความห่วงใย จากความห่วงใยกลายเป็นสิ่งที่นางเองยังไม่กล้ามอบหนึ่งนามนั้นให้ — ความรัก ความสุขเล็กที่มิได้ยิ่งใหญ่พอจะเรียกว่าปาฏิหาริย์จากการหยิบยืมนามของผู้อื่น

คิริฮิเมะไม่เคยรู้จักความรักมาก่อน นางจึงไม่อาจแน่ใจได้ว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นเป็นความรู้สึกของตน หรือเป็นความผูกพันที่ผลิบานจากการดำรงอยู่ในฐานะชิรายูริกันแน่ นางคิดว่าหากมิได้สวมชื่อของเด็กสาวผู้นี้ นางกับเขาและเธอจะยังมีโอกาสพบกันหรือไม่ หากมิได้อยู่หลังม่านเดียวกัน ความรู้สึกเช่นนี้จะยังคงมีอยู่หรือเปล่า จึงเก็บมันไว้ใต้ม่านหมอกอันมืดมัวไร้ผู้ใดยลยิน เพราะเกรงว่าหากเอ่ยมันออกมา ความสุขอันอ่อนโยนจะจางหายไปพร้อมกับรุ่งสางอันหนาวเหน็บ

•

เบื้องหลังม่านกั้น

ม่านซึ่งเคยคั่นกลางระหว่างเราไม่อาจกักเก็บความรู้สึกที่ค่อยเพิ่มพูนแม้พยายามปกปิดให้มิดชิด วันหนึ่งซึ่งสายลมแห่งใบไม้ร่วงพัดผ่านเรือนไม้งาม ม่านอำพรางจึงสะบัดพัดปลิว พลิ้วไปราวกับว่ารู้เห็นเป็นใจ ทั้งสองจึงได้สบสายตากันเป็นครั้งแรก

ดวงตาของเขา — มีสีเหมือนเฉดใบของสารทฤดู เป็นดั่งที่คิดเอาไว้เลย

ความสุขเล็ก ๆ จากการล่วงรู้ความลับโดยความช่วยเหลือของเจ้าสายลม

•

สงครามระหว่างสองตระกูล

เมื่อท่านชายทาเคอาคิมีอายุยี่สิบสี่ปี ความสงบตลอดหลายปีจึงเริ่มแตกร้าวจากภายใน ความ

ผิดแผกเล็กน้อยค่อยรวมตัวกันเป็นความเคลื่อนไหวที่ไม่อาจมองข้าม ตระกูลเอโมริซึ่งครั้งหนึ่งเคยยืนอยู่ข้างตระกูลอาซาโนะ ในฐานะพันธมิตรเริ่มมีความคิดที่จะก้าวข้ามพันธะเดิมของตน อำนาจที่สั่งสมมานานหลายปีทำให้ฝ่ายที่เคยต้องพึ่งพารากฐานของตระกูลอาซาโนะ เริ่มมองเห็นหนทางที่จะยึดเอาความชอบธรรมทั้งหมดมาเป็นของตน รอยร้าวนั้นขยายออกเป็นสงครามภายใน ความสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นเพื่อเกื้อหนุนกลับกลายเป็นเครื่องมือสำรวจจุดอ่อนของอีกฝ่ายมานานหลายปี

เรือนลุกโชนด้วยอาวุธฟาดฟันและเสียงกรีดร้อง เปลวเพลิงลุกลามไปยังเรือนชั้นใน ควันโขมงเคลือบแคลงไปตามทางจนหายใจแทบไม่ออก ผู้คนแยกย้ายวิ่งหนีเอาตัวรอด ในความชุลมุนแห่งนี้ ชิรายูริถูกนำตัวกลับไปยังส่วนลึกที่สุดของเรือน เพราะร่างกายของนางไม่อาจรับทั้งความร้อน ควัน และการเดินทาง ส่วนคิริฮิเมะอยู่เคียงข้างนางไม่ห่าง ไคโยเสะจึงต้องออกไปขวางทหารที่กำลังรุกเข้ามา

เจ้าสายลมฟาดฟัน ด้วยหนึ่งใบดาบแหลมคม หาใช่เกลียวคลื่นสาดซัด เขามีโอกาสที่จะชนะมากกว่านี้หากยอมกลับคืนสู่ร่างโยไค ให้พลังที่ซ่อนไว้ได้ทลายออก หากยอมให้ครีบหางและเขี้ยวเล็บปรากฏขึ้นต่อหน้ามนุษย์เหล่านั้น การต่อสู้คงจบลงในเวลาไม่นานนัก – ทว่าเขารู้ดี ว่าการเปิดเผยตัวตนของเขานั้น หมายถึงการเปิดเผยการมีอยู่ของคิริฮิเมะด้วย และหากทหารรอบข้างรู้ว่าในเรือนแห่งนี้มีโยไคอาศัยอยู่จริง พวกมันย่อมไม่หยุดเพียงแค่การสังหารเขา แต่จะตามล่าหาทุกสิ่งที่คิดว่าเกี่ยวข้องกับพวกเรา นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ไคโยเสะเลือกต่อสู้ด้วยร่างของมนุษย์ ใช้อาวุธของมนุษย์ รับบาดแผลด้วยร่างกายดั่งมนุษย์ ร่างสูงเอนเอียงล้มลงทีละน้อย โดยไม่ยอมให้ความจริงของเราที่เขาซ่อนไว้มาตลอดถูกเปิดเผย

ในช่วงสุดท้ายของการต่อสู้ เขาหวนคิดถึงคำสัญญาที่เคยให้ไว้กับน้องสาวเมื่อครั้งยังเด็ก – ไม่ว่านางไปที่ใด จะมีเขาคอยเคียงข้างนางเสมอ คำพูดที่เคยกล่าวนั้นไม่ได้หมายเพียงการเดินทางร่วมกัน ใช้ชีวิตร่วมกัน และมีชีวิตไปพร้อมกันเท่านั้น หากแต่หมายถึงการยอมเสียสละได้ทุกสิ่งเพื่อนาง ฝ่าแผดอันเป็นที่รัก อีกเศษเสี้ยวลมหายใจของกันและกัน แม้สิ่งนั้นหมายถึงการต้องเป็นฝ่ายยอมลาจากไปเสียเอง ดาบเล่มหนึ่งจึงแทงทะลุผ่านร่างกายเขาอย่างรุนแรงจนภายในฉีกขาด สาดสะบั้นหยาดเลือดกระเซ็นไปตามพื้น ลมหายใจรวยรินด้วยเจ็บแสบเข้าทิ่มแทงกายา หยาดน้ำตาไหลริน ทรมานเพราะไม่อาจกระทำอันใดได้เลย สิ่งสุดท้ายที่เขาสามารถปกป้องเอาไว้ได้ มีเพียงความลับของเราเท่านั้น เพื่อให้นางยังสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปบนโลกมนุษย์ได้อย่างไร้อาวรณ์

•

ในเวลาเดียวกัน ควันไฟที่หลั่งไหลเข้าสู่เรือนชั้นในทำให้ชิรายูริที่ป่วยหนักแทบหายใจไม่ออก เพียงกลิ่นควันอันน้อยนิดก็ทำให้ร่างกายที่อ่อนแอมาตั้งแต่เกิดทรุดลงอย่างรวดเร็ว นางไม่อาจวิ่งหนีออกไปจากการครอบครองของเปลวเพลิงได้ด้วยตนเอง เมื่อคิริฮิเมะพยายามประคองนางออกจากเรือนแห่งนี้ด้วยกำลังกายที่มี หนึ่งหยาดเหมันต์กลับรู้ดีว่าตนคงไปได้ไม่ไกลนัก หากความจริงถูกเปิดเผย ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องถูกปลิดชีพด้วยน้ำมือของตระกูลเอโมริ เพราะคำโกหกและการลวงหลอกของเรา นางจึงบอกให้สายหมอกหนีไปเสีย ท่ามกลางเขม่าควันและเสียงเริงระบำของเปลวเพลิง ชิรายูริยอมบอกความจริงทั้งหมดในช่วงบั้นปลาย – นางรู้มาตลอดว่าคนที่คอยเคียงข้างกายตนนั้นมิใช่มนุษย์ นางรู้ถึงตัวตนของคิริฮิเมะและไคโยเสะอย่างถ่องแท้ ทว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมานางไม่เคยมองสิ่งนั้นเป็นพิษภัยให้ระแวง เพราะในสายตาของชิรายูริ คิริฮิเมะไม่แม้แต่คิดหวังพรากทำลายชีวิตของนาง หากแต่เป็นคนที่สานต่อให้ชีวิตอันแสนสั้นนี้ซึ่งถูกจำกัดอยู่ภายในห้องแคบ สามารถโลดแล่นสัมผัสโลกภายนอกได้แม้เพียงแค่ในนาม แม้ผ่านทางคำพูดและเรื่องเล่า

ด้วยคำขอสุดท้ายจากลมหายใจอันรวยรินที่ยังหลงเหลือ ชิรายูริไม่ขอให้นางอยู่ต่อ ไม่ขอให้นางช่วยชีวิต ไม่ขอให้นางแบกรับความผิดที่ไม่เคยเป็นของนาง เกล็ดเหมันต์ที่ใกล้ละลายหายจากโลกาอันร้อนรุ่มหวังเพียงอยากให้สายหมอกลอยคลุ้งหนีหายจรจากไปเสีย ลืมเรือนหลังนี้ ลืมชิรายูริ ลืมทาเคอาคิ ลืมทุกสิ่งที่เคยเกิดขึ้น แล้วกลับไปใช้ชีวิตกับไคโยเสะดังเช่นที่เคยเป็นมา ก่อนที่มนุษย์มากหน้าจะเข้ามาพัวพันกับชีวิตของพวกเขา – ไม่นานหลังจากนั้น ลมหายใจของชิรายูริก็แผ่วเบาลงในอ้อมแขนอันเดียวดาย เด็กสาวผู้ไม่อาจทอดมองโลกกว้างได้จรจากไปยังผืนฟ้าอันแสนไกล ท่ามกลาง

ฟืนไฟที่ลุกไหม้และหยาดฝนพร่างพราวราวหยดน้ำตาของชาจิโฮโกะตนนี้

•

สายหมอกพยายามลอยออกจากเรือนชั้นในจนฝ่ากองเพลิงมาได้อย่างยากเย็น ยามนั้นนางก็ได้กับพบร่างของฝาแฝดคนโตที่นอนกองอยู่บนพื้น สีขาวอันแน่นิ่ง ดุจดั่งผืนทะเลไร้การเคลื่อนไหว ท่ามกลางหยาดโลหิตของใครต่อใคร ปะปนตัวตนให้มลทินมัวหมอง ร่างกายซึ่งเต็มไปด้วยเลือดเจิ่งนองและร่องรอยการต่อสู้ ครรลองสายตากวาดมองไปทั่ว ใครกัน ใครมันเป็นคนทำ – ดวงตาเคลือบเจือผืนทะเลลุกโชนสบประสานกับสีสันของสารทฤดูอีกครั้ง สีสันที่นางไม่มีวันลืม ทว่าครานี้กลับไม่ใช่การพบกันหลังม่านในเรือนที่ปลอดภัย ไม่ใช่ในฤดูใบไม้ร่วงที่เราเคยเฝ้ารอ หากแต่เป็นกลางสนามรบ

“ไคโยเสะ” นางเรียกขาน

“ไคโยเสะ” หนึ่งนามนั้น

“ไคโยเสะ” เรียกอีกครั้ง

ไร้ซึ่งเสียงตอบกลับด้วยห่วงใย ไร้ซึ่งลมหายใจที่คุ้นชิน

ไร้ซึ่งตัวตนของสายลมที่คอยเคียงข้างสายหมอกไม่เคยห่างไปไหน

กลิ่นอายที่สูญหาย ร่องรอยที่ตายจาก นางรู้ในทันทีว่าอีกครึ่งหนึ่งของชีวิตได้จากไปแล้ว

โลกทั้งใบที่เคยสดับรับสุรเสียงมากมายกลับเงียบหายในคราเดียว หลงเหลือเพียงความว่างเปล่า นางไม่เคยรู้จักการอยู่เพียงลำพังมาก่อน ตั้งแต่วันที่ลืมตาดูโลก ไคโยเสะจะคอยอยู่เคียงข้างนางเสมอ ไม่ว่ายามหลบหนีดินรน ยามหิวโซประทังชีวิต ยามหลบฝนสร้างไออุ่น ยามโยกย้ายที่อยู่ ยามต้องเรียนรู้ กระทั่งยามที่โลกภายนอกน่ากลัวเกินกว่าจะก้าวเดินต่อเพียงลำพัง จะมีฝ่ามือนั้นคอยกอดกุมเอาไว้ปลอบประโลมให้อุ่นใจ ว่าเราจะไม่เป็นไร

เขาเป็นทั้งพี่ชาย เป็นครอบครัว เป็นความรักที่มากล้น

เป็นครึ่งหนึ่งของกันและกัน เป็นหลักฐานว่าตัวนางยังมีที่ให้กลับไป

และบัดนี้ชีวิตเบื้องหน้า ไม่เหลือสิ่งใดให้ยึดเหนี่ยวอีกแล้ว

มีเพียงซากศพไร้ซึ่งลมหายใจ นางรีบคว้ากายนั้นไปกกกอก ด้วยกรีดร้อง ด้วยโกรธเกรี้ยว ด้วยเศร้าหมอง ด้วยขุ่นเคือง ทำไมกัน – น้ำเสียงเหือดแห้งหายราวกับทรายจากชายหาดที่ไร้เกลียวคลื่น ไร้สายลมซึ่งคอยพัดพาเปลือกหอยไปสู่ชายฝั่งของเรา เป็นดั่งเปลือกหอยขาวนวลไร้ฝาคู่คอยประกบให้สมบูรณ์ นางร่ำร้องรวดร้าวราวดวงใจจะสลายหายตามติดไป สายใยแสนสำคัญนั้นได้ขาดสะบั้นไปอย่างมิอาจหวนคืน

ทุกสิ่งทับถมกันจนพลังซึ่งเคยซุกซ่อนไว้มานานพวยพุ่งออกมาอย่างไม่อาจควบคุม

สายฝนห่าใหญ่สาดเทลงมา ฟ้าร้องกึกก้องไปทั่วเมืองแห่งนี้ สายน้ำซึ่งอยู่โดยรอบเคลื่อนไหวราวตอบรับความเศร้าโศกของผู้เป็นนาย เส้นผมพลิ้วปลิวจึงกลับคืนเป็นสีขาว สีขาวของเรา ใบหูพยัคฆ์ปรากฏขึ้นเหนือศีรษะ คมเขี้ยวและครีบหางพลิ้วไหวสะท้อนแสงเพลิงเคลือบเจือด้วยหยาดฝนพรำจากความเศร้าโศกของนาง ดวงตาสีน้ำทะเลเต็มไปด้วยหยาดน้ำตาและความขุ่นเคือง

หลุดพ้นจากพันธนาการ

ก่อนคลื่นน้ำมหาศาลจะพุ่งเข้ากลืนกินกองกำลังโดยรอบจนผู้คนล้มลงหมดสติ

กระนั้นกลับมิได้มุ่งหมายจะพรากชีวิตผู้ใด นั่นเป็นสิ่งเดียวที่ยังเหลืออยู่จากคำมั่นระหว่างนางกับไคโยเสะ มนุษย์ไม่ใช่สิ่งที่ควรถูกฆ่าเพียงเพราะความเกลียดชัง แม้ในวันที่มนุษย์เหล่านั้นพรากทำลายทุกสิ่งไปจากนางก็ตาม จึงกัดฟันแน่นด้วยจงเกลียดจงชัง ในท้ายที่สุด หลงเหลือเพียงทาเคอาคิที่ยังยืนอยู่ ท่ามกลางสนามรบและสายฝน

เขาและคิริฮิเมะเผชิญหน้ากันโดยไร้ม่านกั้น ไร้เปลือกอันจอมปลอม ไร้คำโกหกใดให้เด่นชัดความสัมพันธ์ที่เติบใหญ่ใกล้ชิดตลอดหลายปีที่ผ่านมาได้มลายหายกลับกลายเป็นความขื่นขม

เมื่อสายหมอกเข้าประชิด ว่องไวดุจสายลมคอยปกปัก มือทั้งสองกำรอบลำคอของเขาไว้ เล็บคมกริบแตะผ่านผิวหนัง พิษผงาดซาบซ่านไหลเวียนในกายพร้อมจะปลิดชีวิตเขาได้ทุกเมื่อ สารทฤดูนอนแน่นิ่งมิขัดขืน มิกล้าปฏิเสธคำครหา รู้ดีว่าต่อให้อธิบายมากมายเพียงใดก็ไม่อาจทำให้เรื่องราวคลี่คลายลงได้ เขาเพียงจ้องมองนางด้วยสายตาเดียวกับคนผู้หนึ่งที่เคยนั่งอยู่อีกฟากของม่าน เพียงสารภาพผ่านลำคอที่ถูกบีบรัด – รู้มาตลอดว่านางมิใช่ชิรายูริ รู้มาตลอดถึงการปลอมแปลงตัวตน รู้มาโดยตลอด ทว่ากลับยอมกล้ำกลืนเข็มนับพันเพียงเพื่อจะได้พบกับนาง ความหอมหวานในสารทฤดูที่ไม่อาจปล่อยให้ผู้ใดทำลายมันลงได้ เขาหวงแหน เช่นเดียวกับที่นางหวงแหน

ความเจ็บปวดที่ได้รู้นั้นมันเล็กจ้อยเหลือเกินเมื่อเทียบกับหลายสิ่งที่เพิ่งสูญเสีย

ไคโยเสะตายแล้ว ชิรายูริตายแล้ว

เรือนไม้ที่เคยเป็นที่พักพิงถูกไฟสงครามแผดเผาจนมอดไหม้

และสิ่งที่เคยคิดว่าเป็นช่วงเวลาแสนสั้นอันงดงามในชีวิต

กลับหลงเหลือเพียงเถ้าถ่านในเวลาไม่กี่ชั่วยาม

ความรู้สึกของคิริฮิเมะปะปนกันจนแยกไม่ออก ทั้งความโกรธ ความเสียใจ ความผิดหวัง การถูกหลอกและความรู้สึกผิดที่ตนเองก็เป็นผู้หลอกเขาเช่นเดียวกัน นางเคยสงสัยมาตลอดว่าความรักที่มีต่อเขาเป็นของตนหรือของชิรายูริที่เป็นเพียงแค่เปลือกนอก แต่ในวินาทีนั้นคำถามทั้งหมดกลับไร้ความหมายอีกต่อไป เพราะไม่ว่าทั้งหมดนั้นเคยเป็นความรู้สึกของผู้ใด คนที่นางเคยไว้ใจก็ยืนอยู่ตรงหน้าแล้วในฐานะศัตรู

สารทฤดูเพียงกล่าวคำร่ำลา ยอมสยบใต้ร่างนางนั้น

ต่อให้สิ่งเจ้าเป็นมิใช่มนุษย์ ต่อให้ชื่อของเจ้าที่ใช้มาตลอดหลายปีมิใช่นามอันแท้จริง

สำหรับข้าแล้ว บุคคลที่อยู่ตรงหน้ายังเป็นคนเดิม – ดวงใจดวงเดิม

สายหมอกเกือบปลิดชีวิตเขาในวินาทีนั้น หากแต่ก่อนที่มือบางจะลากเข็มพิษที่ปลายเล็บและออกแรงจนถึงที่สุด ความทรงจำของฝ่ามือฝดกลับย้อนคืนมา ศรัทธาของเราที่เชื่อมั่นยึดถือจะปกปัก คำจากลาของเด็กสาวที่บอกให้ตนละทิ้งทุกเรื่องราวไม่ต้องแบกเอาไว้ ความโกรธเกรี้ยวยังคงคละคลุ้ง ความเสียใจยังคงอยู่ และความรักที่เคยมีไม่ว่ากับผู้ใดก็คือรักอันแท้จริง เช่นนั้นแล้ว สิ่งหนึ่งที่นางจะไม่ยอมสูญเสียไปพร้อมกับคนเหล่านั้น คือตัวตนของตนเอง

เสียงกระซิบที่ละลายหายไปกับสายลม

เอื้อมหาสุดปลายสายแห่งนิรันดร์

คิริฮิเมะจึงคลายมือออกในที่สุด ไม่ใช่เพราะรักแท้สามารถลบล้างทุกสิ่ง มันเป็นเพราะนางไม่

ยินยอมให้ความแค้นเคืองที่เกิดขึ้นเป็นผู้ตัดสินชี้ชะตาว่านางควรกลายเป็นสิ่งใดหรือกระทำอันใด การยั้งมือไม่คิดปลิดชีพเขา คือทางที่นางเลือก – ด้วยตนเองเป็นครั้งแรก หลังจากชีวิตสีขาวถูกกำหนดด้วยชื่อของผู้อื่นมาตลอดหลายปี

แต่ในวินาทีที่ความโกรธเกรี้ยวได้คลายลง ปลายดาบแหลมคมของพลทหารตระกูลอาซาโนะนายหนึ่งก็ได้พุ่งเข้าใส่ ทหารคนนั้นสูญเสียทุกสิ่งจากสงคราม ไม่เหลือความคิดอื่นใดนอกจากการแก้แค้น เมื่อเห็นโยไคอยู่ตรงหน้า นายทหารจึงไม่สนใจอีกต่อไปว่านางเป็นผู้ใดหรือเคยช่วยเหลือบ้านหลังนี้มากมายเพียงใด ดาบนั้นถูกแทงทะลุไหล่ขวาของคิริฮิเมะ ก่อนจะพุ่งทะลุไปยังหัวใจของท่านชายทาเคอาคิซึ่งอยู่ใต้ร่างของนางในดาบเดียว – เลือดอุ่นจึงไหลเปื้อนกายเราท่ามกลางสายฝนอันหนาวเหน็บ

ชายผู้หนึ่งที่เพิ่งได้รับการยกโทษกลับสิ้นใจลงตรงหน้า ในอ้อมแขนนาง ไม่ไกลห่างร่างกายของสายลมอันเย็นชืด ลมหายใจของหยาดหิมะที่หลอมละลาย แห้งเหือดไปพร้อมกับเปลวเพลิงลุกโชน มีเพียงสายหมอกเท่านั้นที่ยังคงอยู่ ทว่าเหลือเพียงร่างกายอันเปลือยเปล่า จิตใจของนางได้จรจากสูญหายไปพร้อมกับผู้คนเหล่านั้น

นางคลานกลับไปแม้บาดเจ็บหนัก ปลายดาบเสียบทะลุ

กกกอดร่างอันเย็นชืดของสารทฤดูเอาไว้

มือบางคลานหาซากซพของฝาแฝดที่แน่นิ่งอยู่ไม่ไกล

หัวใจซึ่งแห้งเหือดได้มืดดับลง

•

ออกเดินทางอีกครั้ง

ในคืนเดียวกันนั้นเอง ท่ามกลางเมืองที่กำลังลุกไหม้ แม้สายฝนจากน้ำตานางกระหน่ำแทงจนมืดมิด ทว่าเมื่อสิ้นใจกลับเลือนลางจางเจือไป ยามนั้นสายน้ำจากอีกเกลียวหนึ่งซึ่งเคยนิ่งสงบมาตลอดกลับเอ่อล้นขึ้นอย่างผิดธรรมชาติ ตัวตนซึ่งหลับไหลอาศัยอยู่ในเมืองแห่งนี้มาเนิ่นนานจึงปรากฏตัวขึ้น ยาสุฮิเดะเป็นผู้พบหล่อนท่ามกลางเศษซากปรักหักพัง โยไคเก่าแก่ตนนี้จมปลักอยู่ในเมืองมาเนิ่นนาน อย่างเงียบงัน ไร้แรงจูงใจทำสิ่งใด เป็นไปอย่างเลื่อนลอย เพียงเก็บเศษซากสองฝาแฝดติดมือตนกลับไป เพราะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของโยไคที่ชัดแจ้ง – หนึ่งลมหายใจที่รวยริน และอีกหนึ่งสิ้นอยู่ในอ้อมแขนอันเบาบาง

เช้าวันรุ่งขึ้น นางตื่นมาในสภาพถูกช่วยเหลือไว้ ด้วยบาดแผลที่ถูกชำระให้ฟื้นตัว เขาบอกให้นางตามติดไป ด้วยสงสาร ด้วยสมเพช ด้วยห่วงใย ด้วยเหตุใด นางคงมิอาจหยั่งรู้ถึงกระแสสำนึกของท่านผู้นั้น หากแต่ในเวลานั้นคิริฮิเมะเองก็ไร้เรี่ยวแรงพอจะเอ่ยถาม อีกทั้ง ที่แห่งนี้มิหลงเหลือสิ่งใดไว้ยึดโยงตัวตนของนางให้มั่นคงในการมีอยู่ได้อีกแล้ว นางจึงลุกขึ้นจากพื้นดินอย่างซอมซ่อ กกกอดร่างแฝดพี่ที่นิ่งสงัดเอาไว้ในอ้อมแขนเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนประดับเปลวเพลิงลุกโชน ให้นำพาเขาไปไกลแสนไกล

สายลม เขม่าควัน เฝ้ารอจนมอดดับ จึงจางหาย

เก็บเศษเสี้ยวของชายแห่งสายลมซึ่งหลงเหลือเพียงเถ้ากระดูกไป

ห่อมันไว้กับผ้าปักลายที่เธอคิดจะมอบให้แก่เขาแต่ไม่ทันได้มอบ

แล้วจึงก้าวตามเงาของโยไคตนนั้นออกจากเมืองแห่งนี้ ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสถานซึ่งนางคิดว่าสามารถเรียกว่าบ้านได้ เมืองที่เราเคยทอดเดินเพลิดเพลินกับทิวทัศน์กลับถูกกลืนด้วยเพลิงผลาญ กลัดกลุ้มด้วยเกรงกลัว กล้ำกลายด้วยกรีดร้อง ของอำนาจที่เข้าชักนำ ถูกพรากไปเฉกเช่นสะเก็ดไฟ

เพียงน้อยนิด เมื่อสุมเข้าสู่กองฟางก็กอปรกำเนิดเป็นสงคราม เราจึงก้าวเดินต่อ โดยมีท่านคอยชี้นำทางผ่านร่องรอยของไฟสงครามซึ่งพยายามจะหลบหลีก ลัดเลาะไปตามรอยต่อของเขตแดนป่าเขา อำพรางกายาด้วยมนตราให้ข้ามผ่าน ประทังชีวิตด้วยเศษสิ่งที่พอจะรับประทานได้

•

อดีต วนเวียนอยู่อย่างนั้น ดั่งตะกอนที่ทับถม

ชิ้นส่วนของฝันอันเจือจาง เปื่ยมล้นด้วยขาวนวลของรุ่งสาง

กัดเซาะโดยเกลียวคลื่น เดียวดายอันเงียบเหงา

บดบังด้วยหมอกอวล จมดิ่งสู่ผืนสมุทรที่ปิดตาย

แท้จริงแล้วไม่มีอะไรคงอยู่

•

เราเดินทางมานานแค่ไหน คงไม่อาจทราบได้ แม้กล้าแกร่งด้วยกายที่เหนือมนุษย์ ในยามนี้กลับระทวยด้วยจิตที่หดหู่ ความเป็นจริงที่คอยติดตาม คอยกัดกิน ความจริงที่ว่านางเป็นหนึ่งในสาเหตุให้ทุกคนต้องตาย ให้ฝาแฝดที่นางรักยิ่งกว่าสิ่งใดต้องยอมถวายดวงใจให้กับคำสัญญาที่เป็นเพียงแค่ลมปาก ความรักที่เคยมีต่อเหล่ามนุษย์ แท้จริงแล้วคงไม่มีอยู่

คาวอวลเลือดคลุ้งเด่นชัดในโพรงจมูก มือของเขาที่ยัดมันเข้ามาในโพรงปากนาง บีบสันกรามที่ยามนี้ซูบเซียวให้กระเดือกกลืนลงไป นางจึงขย้อนออกมา เศษซากเนื้อเคลือบเจือด้วยตะกอนเลือดของศพที่ยังคงอุ่น รวมถึงจิตวิญญาณของตน ความเชื่อมั่นของตน ทุกสิ่งสูญหาย เหลือเพียงกายหยาบอันกลวงเปล่า น้ำตาอันเจือจางค่อยรินไหลลงมาเป็นสาย ความรู้สึกขนหัวลุกเข้าครอบครองพร้อมกับสัญชาติญาณของเผ่าพันธุ์ที่กู่ร้อง เกลียด เกลียดเหลือเกิน ทว่าก็รัก รักมากเหลือเกิน ความพะอืดพะอมนี้คงไม่อาจมองข้าม แค่ชายตามองกลับอยากขย้อน การกระเดือกกลืนโดยฝืนทนในครั้งนี้คงเปรียบดังการเอาชีวิตรอด จิตสำนึกที่ร่ำร้องอยู่ภายใน สวนทางกับร่างกายที่ซูบเซียว

•

เราเดินทางมาไกลแสนไกล ไปยังสรวงสถานลับแล พงพนาอันเงียบสงัด ภูเขาสูงใหญ่อันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเปี่ยมด้วยพลังงานธรรมชาติ ป่ารกทึบ แม่น้ำลำธารใสสะอาด ดินแดนซึ่งอาวุโสผู้นั้นได้กล่าวกับผู้น้อยนางนี้ว่าเป็นดินแดนที่เทพแห่งขุนเขาได้สถิตอยู่ เทพเจ้าซึ่งคอยปกปักขุนเขาและพงไพรอันกว้างใหญ่ แท้จริงแล้วคืออาณาเขตของเหล่าเท็งงุแห่งหุบเขาคามิโคจิ เพื่อนเก่าแก่ของเขา — ในยามนั้นหุบเขาคามิโคจิเป็นเพียงป่าสูงใหญ่ซึ่งไร้มนุษย์ใดย่างกรายเข้าไปตั้งถิ่นฐาน เนื่องด้วยสภาพแวดล้อมที่รกทึบเกินกว่าที่มนุษย์จะพยายามเข้าไปได้ จึงเป็นที่พำนักอันเหมาะสมแก่เหล่าโยไคที่สมรรถณะรวมถึงพลังกายมากพอ — เรายื่นขอการพำนัก ยื่นขอการตัดขาด ใช้ชีวิตด้วยความเงียบงัน สอดประสานไปกับธรรมชาติ มนต์มายาของหมอกลับแล ป้อมปราการของอีกาฝูงใหญ่ จากวสันต์สู่เหมันต์ วนเวียนไปไม่รู้จบ ราวกับลมหายที่ใจถอนออกและสูดเข้าอย่างยากลำบาก ทรมาน กล้ำกลืนด้วยผิดบาปในใจคอยติดตามและกัดกิน ตามหาความสงบสุขภายในจิตใจที่คงไม่มีทางได้พบ

•

อีกาบนภูเขา

กาลเวลาผันผ่านเนิ่นนานจนหนึ่งสายหมอกเลิกนับปีที่ผ่านพ้นบนภูเขา วันแล้ววันเล่าที่ฤดูกาลยังคงเปล่งประกาย ผกาผลิบานแล้วโรยรา แดดจ้าผ่านพ้นไปพร้อมกับสายฝน สารทเย้าเยือนให้หวนคะนึงถึงเขาคนนั้น ก่อนเหมันต์จะกลบฝังทุกสิ่งไว้ใต้ผืนพรมหิมะ แล้วทุกอย่างก็เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ชีวิต

ของนางดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ไร้สงคราม ไร้การหลบหนี ไร้คำโกหก ยาสุฮิเดะยังคงอยู่ร่วมกับนาง บางวันต่างคนต่างแยกย้ายไปไกล บางวันนั่งอยู่ใต้ชายคาเดียวกันโดยมิได้พูดคุยกันมากนัก ความเงียบงันระหว่างเรากลายเป็นสิ่งที่คุ้นเคยเช่นเสียงน้ำไหลและลมพัดผ่านยอดไม้ — รายละเอียดบางอย่างพร่าเลือน กลิ่นที่เจือจาง ภาพที่ขุ่นมัว น้ำเสียงที่เลือนหาย ความอบอุ่นที่ไม่สามารถสัมผัสได้อีกแล้ว ทว่าสิ่งที่ไม่เคยลืมเลือนไปจากดวงใจคงเป็นความรักในดวงตาสีน้ำทะเลคู่นั้น และความรู้สึกอันชัดเจน ว่าครั้งหนึ่งนางเคยมีบ้าน เคยมีครอบครัว และเคยคิดว่าชีวิตตนจะดำเนินต่อไปพร้อมกับผู้คนเหล่านั้นได้จนถึงวันสุดท้าย บางคืนเมื่อสายลมพัดผ่านหุบเขานำกลิ่นชื้นของหยดฝนมาหา นางจะเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ เพราะเสียงนั้นช่างคล้ายคลึงกับเสียงของทะเล นางยังคงนึกถึงชายผู้นั้น สายลมสีขาว ซึ่งเคยบอกว่าจะอยู่เคียงข้างกันเสมอ ก่อนจะนึกขึ้นได้ในทุกครั้งว่า ณ อีกฟากฝั่งของความเงียบงัน สายลมได้พัดผ่านเราไปเสียแล้ว

•

มันนานจนทับถม ราวกับมีหมอกคลุ้งปิดบังเอาไว้ ความทรงจำอันล้ำค่า

เสียงพลิ้วไหวของสายลม เสียงสาดซัดของเกลียวคลื่น

ที่ๆ ข้าเคยไป ราวกับว่าเคยพบเจอกันมาก่อน

มันเนิ่นนานจนเจือจาง หลงเหลือเพียงหาดทรายสีซีดเซียว

ม่านหมอกเข้าปกคลุม นางยังคงอยู่ต่อไป ปีแล้วปีเล่า

•

โลกที่เปลี่ยนผัน

นางยังคงอยู่ที่นั่น ตั้งแต่สงครามได้เริ่มขึ้นในยุคคามาคุระ ข้ามผ่านยุคมุโรมาจิไปด้วยใจที่เลื่อนลอย โลกภายนอกเปลี่ยนไปโดยไม่รอคอย เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนผ่าน หลายครั้งนางได้พบกับเหล่าสงฆ์และนักบวชซึ่งเข้ามายังภูเขาอันรกร้างเพื่อแสวงบุญและฝึกตน นานๆ ครั้งนางจึงแปลงกายเป็นนักพรตเร่ร่อนเพื่อสืบสาวข่าวคร่าวของโลกภายนอก สงครามที่ไม่รู้จัก เส้นทางการค้าที่ไม่รู้จัก หมู่บ้านแห่งใหม่ คนรุ่นใหม่ที่ได้เติบโต ตัดขาดจากความเกี่ยวของ ราวกับว่านางคืออดีตซึ่งถูกทอดทิ้งโดยปัจจุบัน เบื่อหน่ายกับสงคราม การแย่งชิงในอำนาจ เกลียดเหลือเกิน พวกมนุษย์ที่ฆ่าฟัน แม้จะวิวัตน์ไปมากเพียงใดสันดานภายในกลับยังคงอยู่ เธอเฝ้ารอ ถึงวันหนึ่งซึ่งเพลิงผลาญได้มอดดับ สักวันหนึ่งซึ่งใจของเธอจะเข้มแข็งมากพอที่จะเผชิญหน้ากับความเป็นจริง สักวันเธอคงจะโผล่พ้นจากทะเลอันเวิ้งว้างความเศร้าโศกของผู้คนที่ตายจาก ความคะนึงถึงบุคคลที่ลาลับ หวังเว้าว่าสักวัน สักวันอันแสนไกลๆ ตัวตนนี้ที่แปดเปื้อนด้วยตราบาปอันมาจากความรู้สึกผิดจะแกร่งกล้ามากพอที่จะก้าวเดินต่อไปอีกครั้งกับเหล่ามนุษย์

•

ผ่านล่วงเลยมาสี่ร้อยปีแห่งความอ้างว้าง เมื่อเข้าสู่ยุคสมัยเอโดะ เสียงลือเล่าอ้างจากเหล่านักพรตคนจรที่เดินทางข้ามผ่านภูเขาเลากาลูกนี้ยิ่งชัดเจนขึ้น ราวกับว่ามีสายลมลูกใหม่ได้เกิดขึ้น ณ เมืองใหญ่แห่งใหม่ นาโกยะ คงเป็นนามนี้ ปราสาทที่ตั้งสูงตระหง่าน วาดหวังว่ายุคสมัยแห่งการไล่ล่าอย่างดิบเถื่อนคงจะสิ้นสุดลงเสียที ลึกๆ แล้วตัวของเธอคงไม่อาจลืมทุกเรื่องราวที่ชิรายุริวอนขอให้เธอสลัดมันทิ้งไปได้ ความผูกพันที่แทรกลึก ทุกเรื่องราวและความทรงจำสลักไว้ในใจดวงนี้ทั้งดีและไม่ดีทั้งหมดล้วนมีค่า ยิ่งกว่าสิ่งใดในชีวิต ที่หากถวายดวงใจได้ก็คงยอมแลกมา — ถึงกระนั้น คิริฮิเมะก็มิได้ลงจากภูเขาในทันที นางใช้เวลาอยู่อีกระยะหนึ่ง ราวกับต้องการแน่ใจว่าความคิดนั้นมิใช่เพียงความเบื่อหน่ายชั่วคราว

•

คำเชื้อเชิญจากแสงอ่อนของยามบ่ายให้ก้าวเดินต่อ

ไล่ตามร่องรอยเดิม หนทางยังคงทอดยาวไร้สิ้นสุด

ณ ปลายทางของวันเวลาที่ผันผ่าน ที่ซึ่งเสียงคลื่นยังคงก้องดัง

ภายในดวงตาที่สั่นไหว กักเก็บความสงบอันแสนไกล

เรียกสายลมให้พัดพาตัวฉันไปยังแหลมซึ่งนกนางนวลมารวมตัว

•

ในที่สุด วันที่ทั้งสองออกเดินทางก็มาถึงอย่างเรียบง่าย คิริฮิเมะสิ่งเก็บของลงหีบห่อเท่าที่จำเป็น แล้วเดินตามยาสุฮิเดะลงจากภูเขาเป็นครั้งแรกในรอบหลายร้อยปี พรมหิมะที่เคยปกคลุมทางเดินกำลังละลาย สายน้ำจากภูเขาไหลแรงขึ้นเมื่อฤดูใบไม้ผลิได้มาถึง และสายลมเย็นสดชื่นแผ่วเบาที่พัดผ่านป่าก็นำพานางลงสู่เส้นทางแห่งเมืองใหญ่ราวกับเป็นการต้อนรับ นางหันกลับไปมองภูเขาลูกนั้นเพียงครู่เดียวก่อนเดินต่อไปข้างหน้า

•

สายลมลูกใหม่

นาโกยะในเวลานั้นเปรียบดังสายลมโหมลูกใหม่ที่ชะล้างความเป็นไปในอดีตภายในใจของสายหมอก ราวกับว่านางได้โอกาสในการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง คิดถึงวันวานที่เคยทำงานหนักเคียงข้างไคโยเสะ ถนนหลายสายยังอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ร้านค้าและบ้านเรือนค่อยขยายออกบริเวณรอบปราสาท เมืองใหญ่ที่เริ่มสร้างนั้นแตกต่างจากความเงียบของภูเขาอย่างสิ้นเชิง ช่วงแรกคิริฮิเมะยังไม่คุ้นกับผู้คนจำนวนมาก นางเลือกพักอยู่ในที่เงียบ ๆ และรับงานเล็กน้อยตามฝีมือที่ตนมี ทั้งซ่อมแซมเย็บเสื้อผ้า กวาดถูและงานจิปาถะ นางมิได้คิดว่าจะอยู่ที่นี่ไปอีกนานเพียงใด จนได้พบกับหญิงผู้หนึ่ง คุริคาวะ ยูอิกะ เจ้าของร้านตัดเย็บกิโมโนซึ่งรับงานจากผู้คนมีฐานะและตระกูลชั้นสูงในเมือง ยูอิกะได้เห็นฝีมือของนางจากงานซ่อมแซมชิ้นหนึ่ง และสนใจในความประณีตที่เกินกว่างานของช่างฝีมือซึ่งเพิ่งเริ่มต้นทำงานในเมือง คิริฮิเมะจึงได้โอกาสเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง โดยการเข้าไปช่วยงานที่ร้าน เรียนรู้ตั้งแต่การเลือกผ้า การเตรียมเส้นด้าย การวางลวดลาย การตัดเย็บ ยูอิกะเป็นคนละเอียดและพิถีพิถันแต่ก็มิได้หวงวิชา นางสอนสิ่งที่ตนรู้ให้คิริฮิเมะทีละอย่าง

ชีวิตในร้านตัดเย็บทำให้นางได้พบเจอผู้คนมากกว่าที่เคยพบพานในช่วงหลายร้อยปีบนภูเขา ได้ยินเรื่องของครอบครัว ได้เห็นมารดานำเสื้อผ้าของลูกมาซ่อม ได้เรียนรู้ว่าการจากลาไม่ได้มีเพียงการสูญเสีย การได้เห็นสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้นางเจ็บปวดเฉกเช่นเมื่อก่อนอีกแล้ว หากทำให้นางเริ่มมองชีวิตของมนุษย์ต่างออกไป มันสั้นนัก แต่ในช่วงเวลาแสนสั้นนั้นผู้คนก็ยังคงมอบและประกอบสร้างสิ่งต่าง ๆ ให้กันและกันอย่างตั้งใจ ความสัมพันธ์ระหว่างคิริฮิเมะกับยูอิกะเองก็ค่อย ๆ เติบโตจากการทำงานร่วมกันเป็นความผูกพันที่คล้ายคลึงกับความเป็นแม่ที่นางได้เรียนรู้

ยาสุฮิเดะเองยังคงใช้ชีวิตอยู่ใกล้ ๆ ไม่ห่างและเมื่อเวลาผ่านไป ความสัมพันธ์ของเขากับยูอิกะก็เปลี่ยนจากคนรู้จักเป็นความผูกพัน ก่อนที่มันจะกลายเป็นความรักและกลายเป็นครอบครัวในที่สุด เขารับนามสกุลคุริคาวะหลังตัดสินใจแต่งงาน คิริฮิเมะเองก็รับนามสกุลนั้นด้วยเช่นกันจากคำขอร้องของบุคคลที่คอยดูแลคล้ายนิยามความเป็นพ่อและแม่ แม้ยูอิกะจะอ่อนเยาว์กว่าชาจิโฮโกะตนนี้ ทว่ายูอิกะมิได้มีบุตรธิดาของตนเอง เพราะมองเจ้าสายหมอกเปรียบดังกล่องดวงใจอันบอบช้ำ สิ่งหนึ่งที่นางมอบให้คิริฮิเมะในช่วงบั้นปลายชีวิตนั้นมีเพียงร้านแห่งนั้นที่จะมอบให้ได้

•

บัดนี้ เสียงเรียกอันก้องกังวาน ดังมาจากอีกฟากของสายหมอก

หลักนำทางที่เธอได้ทิ้งเอาไว้ กำลังเรียกหาตัวฉัน

ความรู้สึกค่อยเพิ่มพูน ณ ปลายสุดของความทรงจำ

หากมองเห็นแสงแดดอันอบอุ่นแม้เพียงน้อยนิด

โปรดทำให้เหล่าดอกไม้ได้เบ่งบานเสียเถิด

สักวันหนึ่ง การเดินทางนี้จะพาเราวิ่งฝ่าความมืดไป

•

เมื่อยูอิกะตายจาก ไม่นานยาสุฮิเดะก็ได้จากไปตามการหมดอายุขัย เธอดำเนินสานต่อร้านตัดเย็บเสื้อผ้าแห่งนั้นต่อไปด้วยตัวเอง ข้างเคียงด้วยเพื่อนร่วมงานที่ผันตามกาลเวลาที่เปลี่ยนผ่าน ร้านนางได้เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย รับเอาวัฒนธรรมใหม่ผสานกับสิ่งเดิมที่มีอยู่แล้ว — เมจิ ไทโช โชวะ

เฮเซและเรวะ เธอได้พบกับครอบครัวมนุษย์ที่ไว้ใจได้ จึงช่วยเหลือพวกเขา ตั้งแต่นั้นมาจึงร่วมงานเคียงข้างกัน ฝากฝังเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว — ปัจจุบัน หลังปล่อยลมหายใจสุดท้ายอย่างร้านตัดเย็บที่ได้รับสืบทอดมาจากยูอิกะให้ครอบครัวมนุษย์ที่ใกล้ชิดและไว้ใจได้ดูแลบริหารร้านต่อ เธอก็ได้ปลดระวางตัวเองเป็นครั้งแรก ด้วยรายได้ล้นบัญชีที่เก็บหอมรอมริบและรายได้ปัจจุบันจากร้านที่ฝากบริหารต่อ ทำให้เธอคงมีกินมีใช้ไปอีกยาวนาน

ไขว่คว้าสายลม ข้าเริ่มออกวิ่ง

ใครบางคนรอข้าอยู่ ณ ปลายสุดของถนนเส้นนี้

คิริฮิเมะตัดสินใจที่จะเรียนรู้การใช้ชีวิตของตัวเอง เพื่อตัวเอง ปล่อยกายและใจให้เลื่อนลอยมายังชายหาดคามาคุระ สบประสานคลื่นทอแสงประกาย กกกอดสายลมที่คลอเคลียผิวหน้า นางนั่งอยู่ตรงนั้น ริมชายหาด พลิ้วไหวให้ชุ่มชื่นด้วยเกลียวคลื่นและผืนทะเล เวียนมาบรรจบยังจุดเริ่มต้นของเรา

เปิดจดหมายหนึ่งฉบับที่ได้รับมาจากโรงเรียนมุซุไคฮง แล้วอ่านไปพร้อมกับเขา ถึงเรื่องราวของเราที่จะดำเนินต่อไปหลังจากนี้ รอยยิ้มบางเบาได้ปรากฏบนในหน้า นางตัดสินใจแล้ว เพื่อตัวของนางเอง ก่อนจะเปิดอัฐิสีขาวในห่อผ้านวลที่เปลี่ยนผ่านตามกาลเวลามาเนิ่นนาน นางปล่อยเขาให้ร่วงโรยไปพร้อมกับสายลม ตัวตนซึ่งเหลือเพียงเถ้าธุลี จางหายไปพร้อมกับเกลียวคลื่น ให้หลับไหลและลืมตื่นไปพร้อมกับผืนน้ำ “ไว้เจอกันใหม่นะคะ ท่านพี่”

สุขล้นที่ได้สัมผัสรัก

และโศกเศร้าที่ต้องปล่อยวาง

เฝ้ารอความรัก ณ ใจกลางผืนทะเล

เสาะหาหัวใจที่หลงเหลือไว้ที่ไหนสักแห่งหน

ปัจจุบันคิริฮิเมะได้เข้าเรียนที่โรงเรียนมุซุไคฮง เข้าสู่ปีที่ 4 เคียงข้างยาคุโมะ พี่ชายร่วมสาบานเราซึ่งได้เวียนกลับมาบรรจบ ต่างอาศัยอยู่ในหอพักนักเรียนบนเกาะคิตะคิริ – แต่ก็ดูเหมือนว่าทั้งนางและเขาจะยังปรับตัวเข้ากับเทคโนโลยียุคปัจจุบันไม่ค่อยได้เท่าไหร่นัก ในปีแรกที่เข้าศึกษาจึงซ้ำชั้นไปหนึ่งปีเนื่องจากยังปรับตัวไม่ค่อยได้

追加情報
เพิ่มเติม

- **Playlist :** In the mist of loneliness — Kirihime
- **Character voice :** Yorushika — Algernon Thai ver
  - Zibai — Japanese voice lines
- **Character songs :**
  - Yobigoe — Gen Tanabe (main song)
  - GRAY — Toaka
  - Spinning Globe — Kenshi Yonezu
  - Twin soul — Blooming Bungei
  - Deep sea person — NUUAMM

- Moodboard & รูปภาพเพิ่มเติม
- **รูปลักษณ์ภายนอก :**
  - เรือนผมสีขาว ยาวถึงสะโพก แทรกสีฟ้าน้ำทะเลบางส่วน
  - ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเล ขนตายาว ใบหน้านวลละมุน
  - มีหูและเขี้ยวเล็บเหมือนเสือ มีหางเป็นปลา
  - ครีบหางมีลักษณะเหมือนริ้วผ้าบาง สามารถปลิวไปตามลมได้เหมือนชายเสื้อปกติ ไม่เกะกะเทอะทะ
  - มือเรียวและเล็บยาว ฝ่ามือด้านผ่านด้วยริ้วรอยชีวิต
  - มีกลิ่นอายของลมทะเลโชยพัดผ่านอยู่เจือจาง

- **ความหมายชื่อ :**
  - คิริฮิเมะ (霧姫) เจ้าหญิงแห่งสายหมอก
  - คุริคาวะ (คุริ 刳り: กลวง, คาวะ 川 : แม่น้ำ) แม่น้ำอันกลวงเปล่า
  - ไคโยเสะ (貝寄風) สายลมที่พัดเปลือกหอยเข้าสู่ชายฝั่ง : แฝดพี่ชายมักจะแทนตัวแฝดน้องว่า ‘เจ้าเปลือกหอยของพี่’ อยู่เสมอ

- **ข้อมูลเพิ่มเติม :**
  - แทนตัวเองว่า : ข้า - เจ้า
  - โลว์เทคโนโลยี ไม่ทันโลกในด้านสิ่งของเครื่องใช้สมัยใหม่ แต่เป็นประเภทเปิดรับอะไรใหม่ๆ พร้อมเรียนรู้
  - ให้ความสนใจและรู้สึกใกล้ชิดกับสัตว์ตระกูลแมว / เสือ / สิงโต

- โฟเบียของผปค. : พยาธิ ทาก หนอน ปลิง

質物 สิ่งของที่นำมาเป็นหลักประกันเพื่อเข้าเรียน

ผ้าไหมเนื้อดีปักลวดลายงดงามผ่านการเย็บปักจากมือของนาง ลวดลายที่แปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัย เรียนรู้และจดจำในเฮอัน ผ่านพ้นเริ่มต้นด้วยเอโดะมาจนถึงปัจจุบัน ชายผ้าจึงยาวขึ้นเรื่อยๆ จนความยาวพาดผ่านมิอาจยืนถือได้ด้วยตัวคนเดียว ผ้าผืนนี้จึงเป็นดั่งเรื่องราวเส้นทางชีวิตของเธอที่ถูกบันทึกไว้บนผืนผ้า ทีละเส้นด้าย ทีละรอยปัก ประดับไว้ด้วยหยาดเหงื่อและลมหายใจ

プレイスタイル แนวทางการเล่น

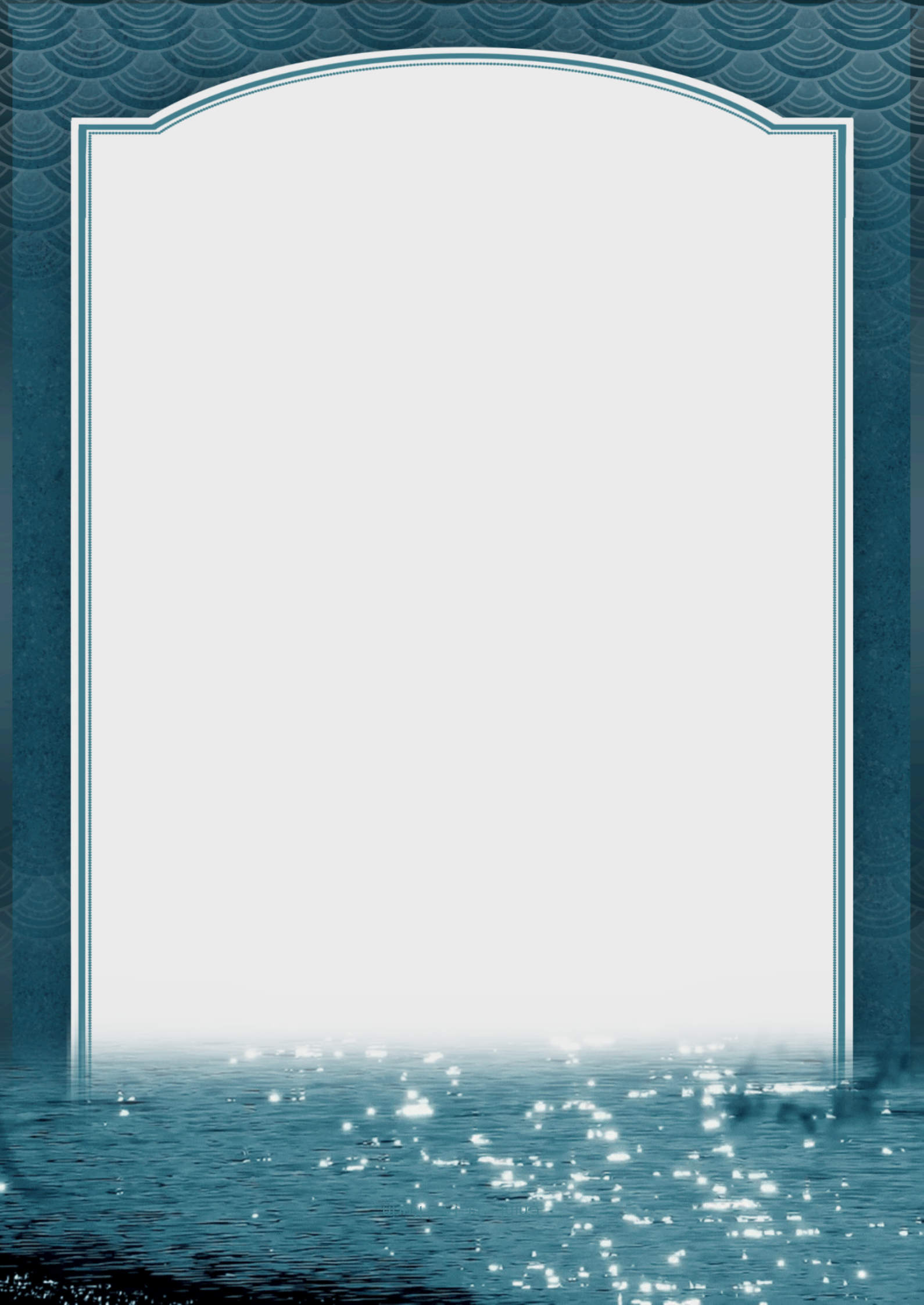
FZ > NO-L > HL ; โรล เว็น วาด – ไม่เรียงลำดับวิธีการแอคทีพ สลับกันไปตามจังหวะชีวิตและอารมณ์ – พื้นฐานตัวละครไม่ฝักใฝ่ในความรัก มีสตอรี่สำคัญเรื่องความสัมพันธ์ในอดีต และปิดใจประมานหนึ่ง ไม่กล้าสานสัมพันธ์ในระยะยาวกับผู้ใด – หากอยากพัฒนาความสัมพันธ์อย่างจริงจังสามารถแจ้งให้ทราบหรือทดลองผ่านคาร์และสตอรี่ได้ แต่ไม่รับประกันความสำเร็จ ขึ้นอยู่กับการพัฒนาการระหว่างตัวละคร

ในเรื่องการโรล :

- เน้นการโรล เว็น การสานสัมพันธ์ / พัฒนาความสัมพันธ์ผ่านโรลและสตอรี่ระหว่างตัวละครเป็นหลัก
- ถนัดโรลยาว / โรลบรรยาย • เว็น ok – ชอบสานสตอรี่ค่ะ !
- **เป็นสายสโลว์เบิร์น** ค่อยๆ ทำความรู้จักไปพร้อมตัวละครในระหว่างการเล่น ชอบเห็นพัฒนาการของตัวละคร ค่อนข้างชื่นชอบในรายละเอียดยิบย่อย ถ้าอยากเสนอพล็อตหรือแทรกสตอรี่เข้ามาระหว่างโรลสามารถทำได้เลยนะคะ
- ถนัดการโรลยาวและโรลบรรยาย ทั้งนี้สามารถตอบกลับได้ตามความถนัดเลยค่ะ ไม่ซีเรียส
  - ดูความเข้ากันจากเคมีจากตัวละคร และความเข้ากันได้ของผู้ปกครองด้วยค่ะ

ลิงก์ดอคย่อ	https://www.shorturl.asia/qlgrmo		
แอคเคาท์ตัวละคร	@kirihime-mkh.bsky.social	ช่องการติดต่อ	Dm ตัวละคร

Moodboard & รูปภาพเพิ่มเติม

Moodboard

☐ **การเดินทางอันยาวนาน**

- **เหมือนรูไทล์**ที่มีชีวิตอยู่หลายร้อยปี เฝ้าตามหาซากอัญมณีริมทะเล ค่อยๆ เจียระไนเศษซากอัญมณีจนกว่าจะพอดีชิ้นส่วนที่ขาดหายของพัดพารัดชา เฝ้าหวังว่าเขาจะตื่นขึ้นมาแม้รู้ว่าคงได้เพียงไม่กี่ชั่วยาม
- **เหมือนพระสนมฟุโย**ที่วางหมากแผนการมาเป็นอย่างดี แม้สูญเสียภาพลักษณ์ แม้คนชิงชัง แม้ทุกสิ่งที่เฝ้ารอใช้เวลาเนิ่นนานจนไม่อาจรู้ได้แน่ว่าสำเร็จหรือเปล่าก็ยังยึดมั่น ภายนอกดูเหินห่างแต่ภายในไม่อาจหยั่งถึงความจริง
- **เหมือนโคนัน** โลกที่ดำเนินหมุนไปโดยมีศูนย์กลางคือคนสำคัญหรือครอบครัวของตน หากพวกเขาจากไปแล้วเจตจำนงคงไม่มีหลงเหลือ อยู่ต่อไปอย่างเลื่อนลอย

☐ **มีมุมที่เป็นเด็กน้อยกับพี่ชายทั้งสอง**

- อยู่กับยาคุโมะคงกลับไปเป็นเด็กน้อย ดูเฉยชาเจ้าระเบียบแต่แง่งอน**เหมือนเฟรุน**
- ข้างนอกแข็งข้างในอ่อน**เหมือนกับมาฮิโตะ** จะว่าไม่ยอมรับความจริงก็ไม่ใช่ แค่สร้างเกราะกำบังเลือนรางอยู่ข้างในใจ เป็นหมอกที่มือเอื้อมคว้าไปไม่ถึง

☐ **อุปนิสัยโดยปกติบรรยากาศและการวางตัว เหมือนคิเคียว ?**

รูปภาพเพิ่มเติม

ร

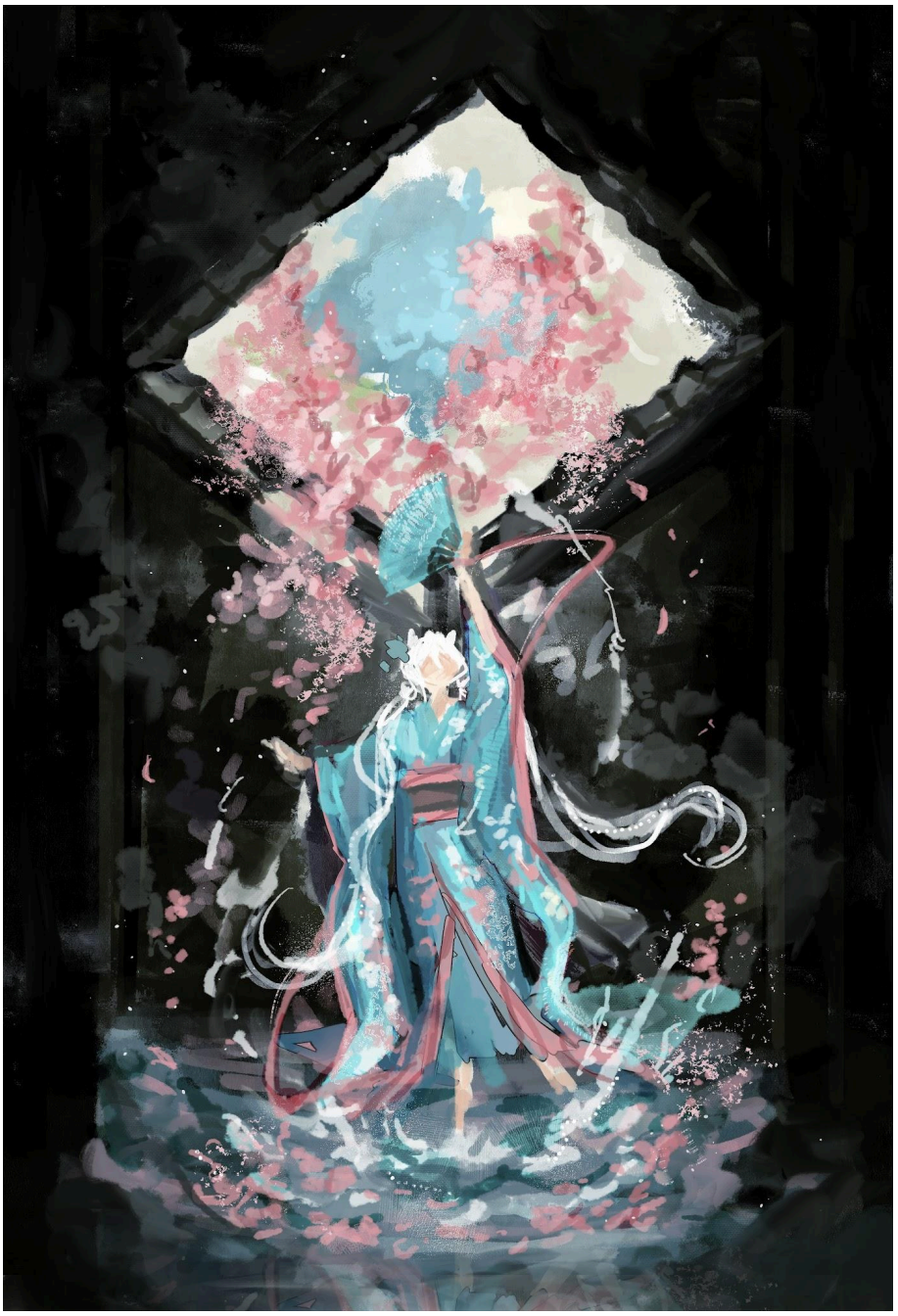

Character Sheet

coming soon

❤

อามัตสึโนเสะ ยาคุโมะ
(อุวาบามิ — 968 ปี)

พี่ชายร่วมสาบาน หนึ่งเมฆาปกปัก
เคียงสายหมอกและสายลม

Family Senior
Childhoo... Batchmate

DOC doc

กำลังโรล

❄

เก็น
(โอนิ — 642 ปี)

สหายเคยเคียงข้าง ไร้บรรจบ
เรา คะนึงอันเจือจาง ขื่นขม

Conflict Batchmate
Childhoo... ----

❤

เบนิบาคุ ฮินาจิคุ
(โชพิราโกะ — 418 ปี)

หญิงสาวที่เอ็นดูเปรียบน้องสาว
ด้วยชะตาถูกพ้องต้องกัน

Childhoo... Junior
Roommate

DOC doc

กำลังโรล

✿

คุโจ ชินมอน
(โอนิ — 627 ปี)

สหายชมจันทร์ เราคอยเฝ้ามอง
โลกาเปลี่ยนผัน แลกเปลี่ยนวาจา

Friend Batchmate
Childhoo... ----

✿

คุโจ ชินมอน
(จิ้งจอกเจ็ดหาง — 799 ปี)

มิตรแท้ เราต่างพึ่งพิง พบกันซึ่ง
สานต่อลมหายใจ ให้รู้สึกถึงวันวาน

Bestie Teacher
Childhoo... ----

DOC doc

กำลังคุยโค

โชวกะ ทสึคุโยะ
(อุนไกเคียว — ??? ปี)

นางในกระจกซึ่งส่องร่างจริงของ
สายหมอกและสายลมแก่ชิรายูริ

Acquaint... Classmate
Childhoo... Batchmate

DOC doc

เก็บความสัมพันธ์

DOC doc

กำลังคุยโค

DOC doc

กำลังคุยโค

เคียวกะ
(อุนไกเคียว — 666 ปี)

“... ”

.....

Conflict ----

Bestie ----

DOC doc

กำลังคุยโค

ฟูจิกายะ อามะคาซุ
(เทนงุ — 114 ปี)

“... ”

.....

Neutral Junior

DOC doc

กำลังโรล

โควมะ
(คิริน — 116 ปี)

“... ”

.....

Neutral Junior

DOC doc

กำลังคุยโค

INFO

อามัตสึโนเสะ ยาคุโมะ

อุวาบามิ (968 ปี)

ROLE-PLAY STORY

2026

0001 PLAYING	♣ #MKHnyuugaku ทอดมองในดวงตา เมฆาจึงเคลื่อนคล้อย ในวันวาน	BSKY click
0002 NON		
0003 NON		
0004 NON		
0005 NON		

INFO

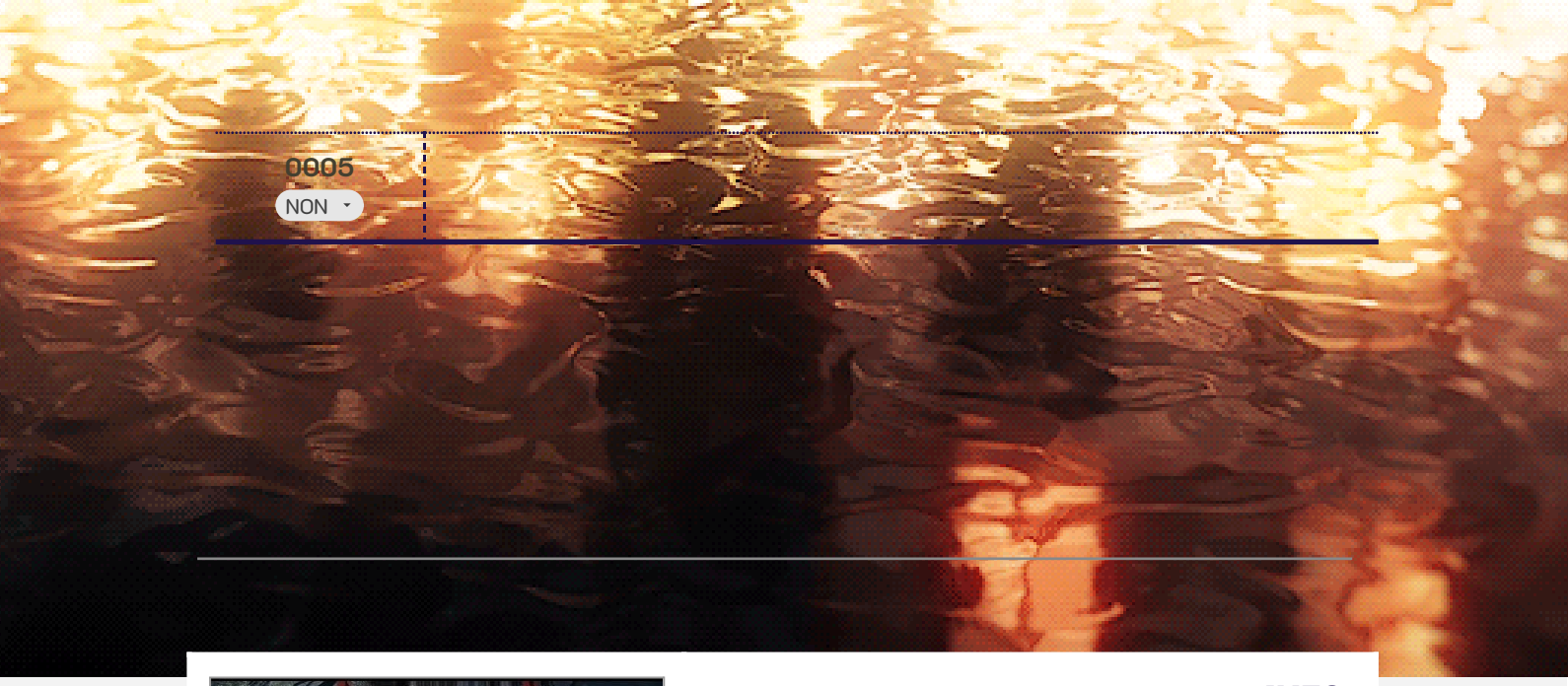
เบนิบาคุ ฮินางิคุ

โชพิราโกะ (418 ปี)

- ## ROLE-PLAY STORY

2026

0001 PLAYING	MHKnyuugaku คาตาชิโระ ว่างเปล่า เรา จึงแต่งเติมสีสัน ผ่านปลายนิ้ว.	BSKY click
0002 PLAYING	Story หนึ่งน้ำค้างเยื้องจันทรา เฝ้ามอง เคียงผกาในเงาจันทร์ ร่ายรำ	BSKY click
0003 NON		
0004 NON		

0005 NON	

INFO

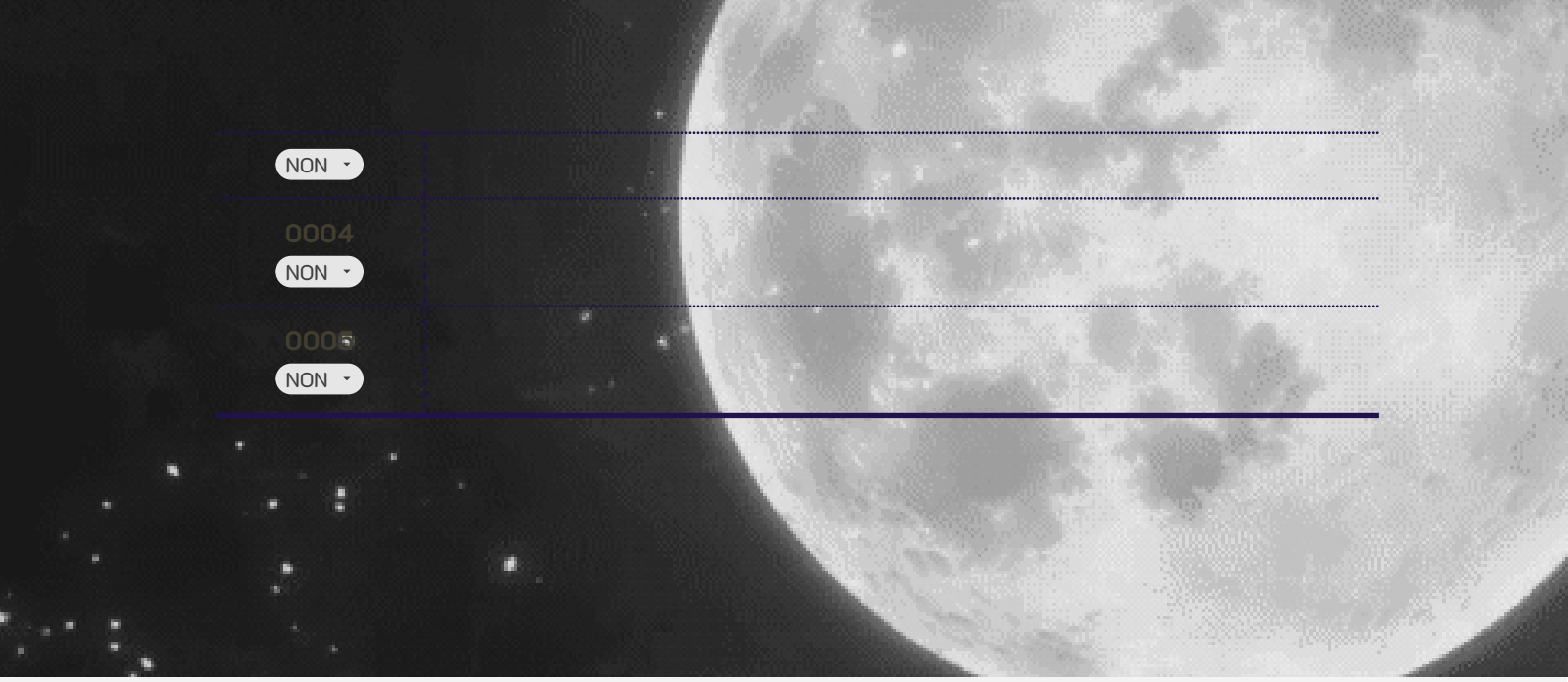
เก็น

โอนิ (642 ปี)

- **ROLE-PLAY STORY**

2026

0001 END	🔥MKHnyuugaku พานพบอีกครั้ง หนึ่งธาราแลเพลิงผลาญ เส้นทางขนานหวนคืน	BSKY click
0002 END	🔥Story ซามิเซ็งดังประสาน เชื่องช้า ขับลำนำแก่จันทรานำพาสู่ผืนทะเล	BSKY click
0003		

INFO

ยามิยะ โควมะ

คิริน (642 ปี)

- ROLE-PLAY STORY

2026

0001 PLAYING	Story จันทร์จรดเคียงดิน หมอกเบาบาง ใบไม้เสียดสี ลมเย็นพัดผ่าน	BSKY click

0002 NON	Story waiting	BSKY click
0003 NON		
0004 NON		
0005 NON		

Timeline Story

2025 || Role-play

00 Feb STORY	.... FREE TO JOIN	PIC □□□
18th May STORY EVENT	Event 01 | # ท้องถนน FREE TO JOIN | The Star .....กินข้าว	PIC □□□
00 Feb NON NON	.... MAYBE LATER	PIC □□□
00 Feb NON NON	.... MAYBE LATER	PIC □□□
00 Feb NON NON	.... MAYBE LATER	PIC □□□

สรุปไทม์ไลน์สตอรี่

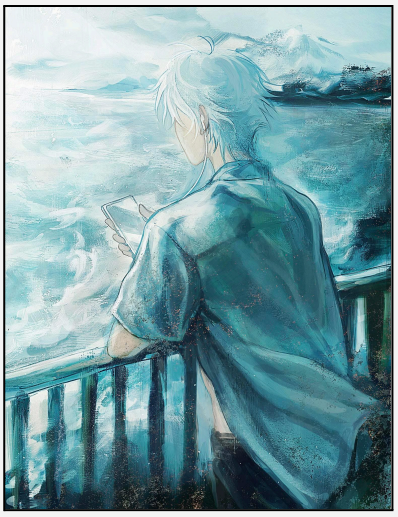
	สรุปไทม์ไลน์สตอรี่
01 **ปลายยุคเฮอัน** การถือกำเนิดของฝาแฝด (ค.ศ. 1160)	คิริฮิเมะและไคโยเสะถือกำเนิดเป็นฝาแฝดชาจิโฮโกะ ครอบครัวของทั้งสองต้องหลบซ่อนจากมนุษย์และโยไคอื่น บิดาเสียชีวิตจากการปกป้องครอบครัว ส่วนมารดาเสียชีวิตหลังให้กำเนิดฝาแฝด ทำให้คิริฮิเมะและไคโยเสะเติบโตขึ้นมาโดยมีเพียงกันและกันเป็นครอบครัว
02 วัยเด็ก การสูญเสียครอบครัว และการเอาตัวรอด (อายุ 6 - 16 ปี) — ระยะเวลา 10 ปี	ในวัยเด็ก ฝาแฝดในช่วงวัย 6 ขวบได้หลงเข้าไปในป่าลึกและได้พบกับยาคุโมะโยไคงูเผือกที่ช่วยเหลือและรับทั้งสองไปดูแล (เมืองคามาคุระ จ.คานางาวะ ในปัจจุบัน) ยาคุโมะสอนการเอาตัวรอด การหาอาหาร อาคมแปลงกายเป็นมนุษย์ และความรู้เกี่ยวกับโลกภายนอก ก่อนจะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยจากเหตุการณ์หนึ่ง ทำให้ฝาแฝดต้องออกเดินทางตามหาเขาและเริ่มใช้ชีวิตด้วยตัวเองบนโลกกว้าง
03 การเดินทางเข้าสู่โลกมนุษย์ (อายุ 16 ปี) — ค.ศ. 1176)	คิริฮิเมะและไคโยเสะใช้ชีวิตเร่ร่อนไปตามหลายเมือง ค่อยๆ ปรับตัวและเรียนรู้การใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ เรียนรู้การหาอาหารและการปกปิดตัวตนของโยไค ทั้งสองเริ่มแปลงกายเป็นมนุษย์และสร้างเรื่องราวว่าตนเป็นเด็กกำพร้าที่พลัดถิ่นจากบ้านเกิด จนได้เข้าทำงานในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งและเริ่มคุ้นเคยกับวิถีชีวิตของมนุษย์
04 เข้ามาอาศัยอยู่ในตระกูลอาซาโนะโดยปลอมตัวเป็นชิรายูริ (อายุ 16 - 23 ปี) — ระยะเวลา 7 ปี — ค.ศ. 1176 - 1183	ต่อมาฝาแฝดได้รับการชักชวนให้เข้าไปทำงานในตระกูลอาซาโนะ คิริฮิเมะได้รับการฝึกให้ใช้ชีวิตและวางตัวในฐานะหญิงชนชั้นสูง (ถูกหลอก) ก่อนจะได้พบกับชิรายูริ บุตรีของตระกูลซึ่งมีสุขภาพอ่อนแอและไม่สามารถทำหน้าที่ทางสังคมได้ตามปกติ เมื่อตระกูลอาซาโนะต้องรักษาความสัมพันธ์กับตระกูลเอโมริ คิริฮิเมะจึงถูกเลือกให้ปลอมแปลงสวมรอยเป็นชิรายูริและทำหน้าที่แทนนาง แลกกับอาชีพ ความเป็นอยู่ และที่อยู่ที่ปลอดภัยสำหรับการปกปิดตัวตน ไคโยเสะไม่เห็นด้วยในตอนแรก แต่สุดท้ายยอมรับการตัดสินใจของน้องสาวและคอยปกป้องนางอยู่เบื้องหลัง • คิริฮิเมะเริ่มใช้ชีวิตในฐานะชิรายูริอย่างต่อเนื่อง เรียนรู้ทั้งความทรงจำ บุคลิก และความสัมพันธ์ของหญิงสาวที่นางสวมรอย จนเส้นแบ่งระหว่างตัวตนของคิริฮิเมะกับชีวิตของชิรายูริเริ่มพร่าเลือน ในช่วงนี้นางได้พบกับทาเคอาคิจากตระกูลเอโมริ ความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นจากพันธะระหว่างสองตระกูลค่อย ๆ กลายเป็นความผูกพันส่วนตัว ขณะเดียวกันคิริฮิเมะและไคโยเสะยังคอยปกป้องพื้นที่ของตระกูลอาซาโนะจากโยไคในยามค่ำคืน เพราะทั้งสองเริ่มมองที่นี่เป็นบ้านของตนเอง
05 เกิดสงครามภายในตระกูลอาซาโนะล่มสลาย คนสำคัญตาย	ความขัดแย้งระหว่างตระกูลอาซาโนะและเอโมริปะทุขึ้นจนกลายเป็นการโจมตีและสงคราม บ้านเมืองถูกเผาทำลาย คิริฮิเมะและไคโยเสะต่อสู้เพื่อปกป้องผู้คนที่พวกเขามองว่าเป็นครอบครัว ขณะเดียวกันชิรายูริเปิดเผยว่านางรู้มาตลอดว่า

(อายุ 23 ปี) — ค.ศ. 1183	ฝาแฝดเป็นโยไคและยังคงยอมรับพวกเขาในฐานะครอบครัว เหตุการณ์จบลงด้วยการเสียชีวิตของไคโยเสะและชิรายูริ ทิ้งให้ต้องสูญเสียทั้งครอบครัว บ้าน และชีวิตที่นางสร้างขึ้นมา
06 **ต้นยุคคามาคุระ** การหลบหนีขึ้นภูเขาหลังตระกูลล่มสลาย (อายุ 23 ปี) — ค.ศ. 1183 **ยุคคามาคุระ-มุโรมาจิ** ใช้ชีวิตหลายร้อยปีบนภูเขา (อายุ 23 ปี - 390 ปี) — ระยะเวลา 367 ปี — ตั้งแต่ ค.ศ. 1183 - ค.ศ. 1573	หลังการล่มสลายของตระกูลและการสูญเสียทุกคนที่สำคัญ คิริฮิเมะออกจากโลกมนุษย์และหนีขึ้นไปพำนักอยู่บนภูเขาร่วมกับยาสุฮิเดะ โยไคผู้ให้ความช่วยเหลือ นางใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวและตัดขาดจากผู้คนเป็นเวลานาน โดยยังคงเก็บสิ่งที่เหลืออยู่จากไคโยเสะไว้กับตัว โลกภายนอกค่อย ๆ เปลี่ยนผ่านขณะที่คิริฮิเมะยังคงติดอยู่กับความทรงจำของอดีต • นางยังคงพำนักอยู่ตามภูเขาและพื้นที่ห่างไกลจากผู้คนเป็นเวลาหลายร้อยปี ใช้ชีวิตอย่างเงียบงัน ท่ามกลางโลกที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงจากยุคคามาคุระเข้าสู่มุโรมาจิ ความทรงจำเกี่ยวกับไคโยเสะและเหตุการณ์ในอดีตค่อย ๆ กลายเป็นสิ่งที่อยู่ลึกภายในใจและพร่าเลือนขึ้น ทว่ายังคงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนางเสมอ
07 **ยุคเอโดะ** ลงจากภูเขา มุ่งสู่นาโกยะ (อายุ 411 ปี) — ค.ศ. 1615 ครอบครัวคุริคาวะ	เมื่อเข้าสู่ยุคเอโดะ คิริฮิเมะตัดสินใจออกจากที่พำนักและเดินทางเข้าสู่นาโกยะ ซึ่งกำลังเติบโตขึ้นเป็นเมืองรอบปราสาท ชีวิตในเมืองแตกต่างจากความเงียบของภูเขาอย่างมาก ในช่วงแรกนางรับงานเล็ก ๆ เพื่อเลี้ยงตัวเอง ก่อนจะได้พบกับคุริคาวะ ยูอิกะ เจ้าของร้านตัดเย็บกิโมโน ยูอิกะเห็นความละเอียดในการเย็บซ่อมของคิริฮิเมะและรับนางเข้าทำงาน พร้อมค่อย ๆ สอนงานด้านการตัดเย็บและการดูแลร้านในฐานะพนักงานคนใหม่ • การทำงานกับยูอิกะทำให้คิริฮิเมะกลับมาใช้ชีวิตท่ามกลางผู้คนอีกครั้ง นางได้เห็นเรื่องราวของครอบครัวมนุษย์ผ่านลูกค้าและผู้คนที่เข้ามาในร้าน ได้เรียนรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ไม่ได้มีเพียงการสูญเสีย ยูอิกะเองก็เริ่มมองคิริฮิเมะเหมือนลูกคนหนึ่ง ต่อมายาสุฮิเดะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตยูอิกะและคิริฮิเมะ ความสัมพันธ์ของเขากับยูอิกะพัฒนาไปเป็นครอบครัว และคิริฮิเมะก็ได้รับการยอมรับให้เป็นสมาชิกของครอบครัวคุริคาวะด้วย
08 **ยุคเอโดะ-ยุคเมจิ** การรับช่วงต่อร้าน (อายุ 481 ปี - 708 ปี) — ระยะเวลา 227 ปี — ค.ศ. 1685 - 1912 **ยุคไทโช-โชวะ** Time skip: ดูแลร้านไปพร้อมกับปรับตัวกับช่วงเวลาที่เปลี่ยนผ่าน	เมื่อยูอิกะเสียชีวิต ยาสุฮิเดะเองก็จากไปตามอายุขัยในเวลาต่อมา คิริฮิเมะจึงรับช่วงดูแลร้านตัดเย็บต่อและใช้ชีวิตอยู่กับร้านแห่งนี้เป็นเวลายาวนาน ผู้คนที่ทำงานร่วมกับนางเปลี่ยนผ่านไปหลายรุ่น ขณะที่ร้านเองก็ค่อย ๆ ปรับตัวไปตามยุคสมัย แต่ยังคงรักษารากเดิมเอาไว้ • คิริฮิเมะยังคงดูแลร้านและพยายามก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงของสังคมญี่ปุ่นไปด้วย มาจนถึงยุคไทโชและโชวะ นางเห็นโลกมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้คนที่เข้ามาในชีวิตเกิดขึ้นและจากไปตามอายุขัย ขณะที่ตัวนางยังคงมีชีวิตอยู่ต่อเหมือนเดิม ร้านจึงกลายเป็นสิ่งหนึ่งที่เชื่อมโยงคิริฮิเมะเข้ากับโลกมนุษย์และคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า
09 **ยุคเฮเซ-เรวะ** มิตรภาพ ความไว้ใจ และการส่งต่อร้าน	ในช่วงเวลาต่อมา คิริฮิเมะได้พบกับครอบครัวมนุษย์กลุ่มหนึ่ง นางให้ความช่วยเหลือรุ่นสู่รุ่นจนกลายเป็นครอบครัวที่นางไว้ใจ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม นางจึงส่งต่อร้านที่ได้รับมาจากยูอิกะให้ครอบครัวนั้นดูแลต่อ และวางมือจากการทำงานเพื่อออกไปใช้ชีวิตของตัวเอง โดยมีทั้งเงินเก็บและรายได้จากร้าน

	เพียงพอสำหรับการดำรงชีวิตต่อไป
10 **ส่งท้าย — ทะเล** กลับสู่จุดเริ่มต้น (อายุ 862 ปี – 4 ปี ก่อนเข้าเรียน)	หลังจากใช้ชีวิตมายาวนานหลายร้อยปี คิริฮิเมะตัดสินใจกลับไปยังชายหาดคามาคุระที่เชื่อมโยงชีวิตและจุดเริ่มต้น นางนำเถ้ากระดูกของไคโยเสะที่ตนเก็บรักษาไว้กับตัวมาเป็นเวลานานจนเป็นแค่เศษผงติดตัวไป และในที่สุดก็เลือกปล่อยเถ้าของพี่ชายไปกับสายลมและคลื่นกลียวคลื่น เป็นการยอมรับว่าชีวิตที่ผ่านมาจบลงแล้ว และนางสามารถเดินหน้าต่อไปได้
11 **ปัจจุบัน** โรงเรียนมุซุไคฮง (อายุ 866 ปี)	หลังจากปล่อยวางอดีต คิริฮิเมะเลือกเริ่มต้นเรื่องราวบทใหม่ของตัวเองและเข้าเรียนที่โรงเรียนมุซุไคฮง ปัจจุบันนางอยู่ชั้นปีที่ 3 และพักอยู่ในหอพักบนเกาะคิตะคิริ โดยมียาคุโมะอยู่ด้วยในฐานะพี่ชายร่วมสาบาน ทั้งสองต้องปรับตัวเข้ากับโลกสมัยใหม่และเทคโนโลยีที่ไม่คุ้นเคย และช่วงเวลานี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่เปิดให้คิริฮิเมะได้พบผู้คนใหม่ ๆ และสร้างความสัมพันธ์ใหม่ด้วยตัวเอง

ความสัมพันธ์ตัวละคร

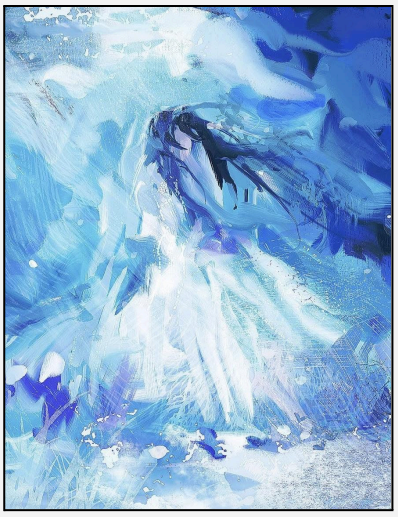

คุริคาวะ ไคโยเสะ
ชาจิโฮโกะแฝดพี่

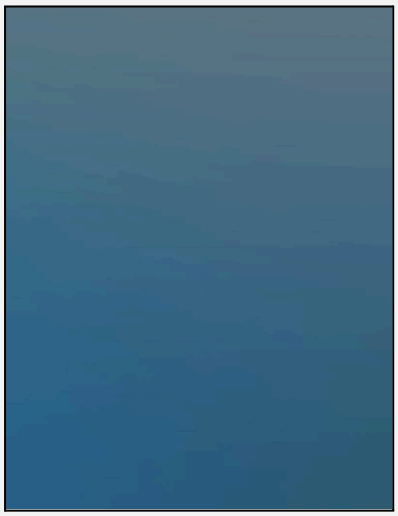
ยาคุโมะ
โยไคงู พี่น้องร่วมสาบาน

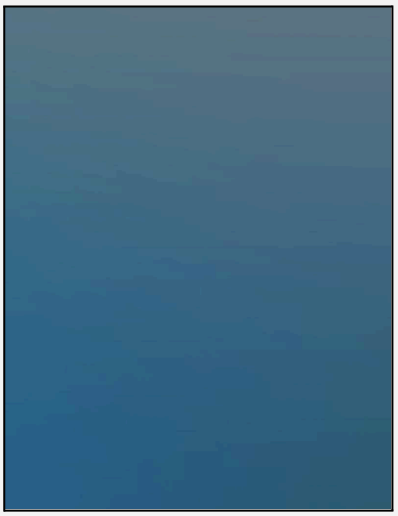
อาซาโนะ ชิรายูริ
ท่าน

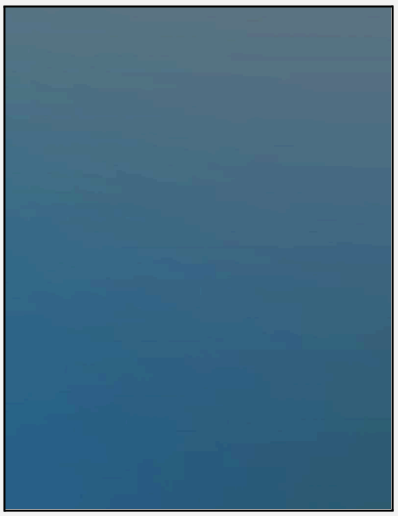
เอโมริ ทาเคอาคิ
ท่าน

ยาสุฮิเดะ
โยไคเก่าแก่ที่ให้ความช่วยเหลือ

คุริคาวะ ยูอิกะ
เจ้าของร้านตัดเย็บกิโมโน

xx
xxx